

Mluvené slovo
skrze
Williamu Branhamu

DVEŘE ZA DVEŘMI

6. února 1965
ve Flagstaff v Arizoně, USA

„Mluvené slovo je originální semeno“

Dveře za dveřmi

kázáno 6. února 1965 ve Flagstaff, Arizona, USA

Zdravím vás tohoto jitra. Vzpomínám na dobu, kdy jsem přišel do Flagstaff poprvé. Je tomu asi osmatřicet, čtyřicet let, mám za to. Vyprávěl jsem, jak jsem jel na horu. Nebyl žádný sníh, ale mé auto se na ten kopec málem nedostalo. Jezdilo asi třiceti mílovou rychlostí, ale myslím to tak, že patnáct tam a patnáct zpět.

Vždyť víte, jaké jsme tehdy měli silnice.

Ne, bratře Carl. On se zmínil o básničce o mém fordu, kterou jsem kdysi přednášel. Toto není místo způsobilé k tomu, bratře Carl.

Jsme velice vděční. Slyšel jsem tolik krásných svědectví o těch bratřech dnes ráno. Některé z nich jsem potkal.

Také tu mluvil jeden kazatel, španělský bratr, jehož malému synkovi poskytli čas ke zpívání. Nebylo to pro šestiletého chlapce nádherné? Byl to nejkrásnější hlas, který jsem kdy u tak malého chlapce slyšel.

Bratři zapomněli oznámit, že tento bratr tady, ve vašem městě koná shromáždění. Mám za to, že se pořádají ve sboru Božím nebo u Assemblies of God. U Assemblies of God. Jsem si jist, že by si vaší přítomnosti vážil. Jak dlouho trvají ta shromáždění, bratře? Do neděle. Dnes večer mají být předneseny písně. Všichni jste srdečně zváni dnes večer v 19.30 hod. na tuto bohoslužbu. Řekl bys nám tu adresu, bratře? Je to West Clay Street 113 zde ve Flagstaff.

Přivedl jsi s sebou toho malého hochu? Ne. Pak bude zřejmě zpívat jeho otec. Ty zpíváš, že? To je milé. Tentokrát to považuji za dobré. Něco takového je možné vidět jen málokdy. Obvykle je to tak, že se v rodině vyskytne nějaký zvláštní talent a ostatní ho nemají. Přišlo to skrze modlitbu a půst. To je opravdu krásné.

Kdyby to tak bylo ve všech amerických rodinách, pak bychom mohli policajty propustit. Měli bychom Tisícileté království a všechno by bylo nepřekonatelné. To souhlasí. Smrt by zmizela, každá nemoc, všechno utrpení a zklamání a byli bychom u Krista.

Jsme šťastni, že můžeme slyšet všechna tato milá svědectví. Dostalo se mi cti poprvé se včera večer setkat s bratrem Earlem a rozmlouvat s jeho ženou. Ona byla v bohoslužbách s uzdravováním víckrát vyvolána a uzdravena. V posledním shromáždění byla na pódiu.

Zní to trochu směšně, že si nemohu na bratra Earla vzpomenout, ačkoli jsme si již jednou podali ruce. Včera večer jsem seděl u okna a čekal na něho. Přišel velký muž s černým knírem. Myslel jsem: „Přichází.“ Ale můj syn Billy řekl: „Ach ne, to přece není bratr Earl. Ten je mnohem

mladší než tento muž.“ Pak jsem včera večer potkal jeho ženu a měl jsem tu čest být v jejich příjemném domě, zde ve městě.

Toto je krásné místo. Chci je vždy nazývat „Flagpole“ (žerď praporu), místo Flagstaff (vlajkový stožár), protože je položeno tak vysoko na hoře. Jestliže je tu někdo z Texasu, pak se může nyní chlubit. Když jsem včera opouštěl Tucson, bylo tam asi 25°C. A dnes ráno jsem si musel vzít kabát! Jak je v Texasu, tak je i u nás v Arizoně, že? Tak to je. Ale nyní jsme tady.

Jaký čas společenství! Starého Dr. Boswortha, přítele mého přítele, znali zřejmě mnozí z vás. Byl to jeden z nejposvěcenějších starých mužů a jednou se mne ptal: „Bratře Branhame, víš, co je společenství?“

Odpověděl jsem: „Mám za to, že ano, bratře Bosworthe.“

Odpověděl: „Znamená to, že dva sedí v jedné lodi a o něco se dělí.“

Společenství tedy znamená obdržet a dávat dále, spolu sdílet; s bratrem Carl Williamsem, bratrem Outlaw a všemi ostatními. Bratr Jimmy Outlaw byl jeden z prvních v Arizoně, kteří podporovali má shromáždění. Od té doby jsme úzce spřáteleni. Jsme za vás všechny velice vděční. Také za ty kazatele a bratry, které tady potkáváme. Nemám čas podat všem ruku, jak bych to rád udělal. Scházíme se ale, a máme společenství.

Připomíná mi to konferenci ve Phoenixu. Měl jsem tu čest, pomáhat sdružení Obchodníků od začátku budovat a mluvit tam. Je to jediná organizace, ke které patřím. Vlastně to ani není organizace, spíše organizmus, který působí mezi lidmi.

V případě, že někteří z vás ještě nepatří ke společenství Obchodníků plného evangelia, a věříte mi, potom přijměte mé slovo, že to je jedna z nejmilejších skupin. Kazatelé-bratři, oni nejsou proti vašim sborům, nýbrž pro. To je jejich způsob, ke sboru přispívat.

Zrovna vidím dámu, která předtím zpívala píseň. Slyšel jsem mnohé, které to také zkoušely, ale tato dáma má hlas, který dobře drží tón, aniž by to bylo pronikavé. Velice se mi to líbilo. Je to velice, velice milé. Říkali mi, že je manželkou jednoho kazatele. Bratře, ty by sis měl nechat od ní zpívat každý večer ukolébavky. To by bylo dobré. Byl to nádherný zpěv. Velice se mi líbil.

Dnes ráno jsem si vzpomněl na malý příběh. Chodím rád honit zvěř a lovit ryby. Jeden z důvodů, proč jsem tady v Arizoně je, abych mohl chodit na hon a lovit ryby. To miluji. Jednou jsem lovil ryby v New Hampshire.

Mám za to, že zde mám mnoho partnerů a partnerek, kteří rádi chodí na lov a na ryby. Všichni to máme rádi.

Měl jsem malý stan, který jsem vynesl vysoko, kam se ti, kdo mají vyšší váhu, dost dobře nedostanou. Byly tam různé druhy potočních pstruhů. Ty říčky jsou jich plné, neboť přicházejí z kopců v New Hamp-

shire. Mnozí pstruzi jsou 14 až 17 coulů dlouzí. Mnohdy tam jen zajdu a chytám je pro zábavu, a pak je zase pouštím. Jestliže nějakého zabiji, vezmu si ho a sním.

Rostou tam vrby a pokaždé, když vrhnu udici s muškou, zachytí se někde ve větvích vrby. Myslel jsem si: „Dnes ráno si s sebou vezmu sekeru, než půjdu, a ty vrby vysekám, aby se mi do nich nezamotával vlasec.“ Když jsem se tam rozhlížel, objevil jsem pod větvemi hráz bobrů. Leželi tam a čekali, aby dostali návnadu. Nejraději bych jim dal své vlasy, ale mám jich už málo. Dávali by si dobrý pozor. Proto jsem vstal brzo ráno, vzal jsem sekeru a porazil vrby. Když jsem porazil tři nebo čtyři, chtěl jsem se nasnídat, a pak se zase vrátit. Nejsem moc dobrý kuchař. Své ženě jsem řekl, že bych mohl vařit kýbl vody, aniž bych ji připálil. Podle toho poznáte, jak špatné to s mým vařením je. Na zpáteční cestě jsem uviděl medvědice s dvěma mláďaty, která se dostala do mého stanu. Člověk rád mluví o nepořádku, ale vůbec nevíte, co to je, až když vám medvěd vlezde do stanu. Nebylo by zlé, že něco sežrali, ale to co zničí. Měl jsem tam malý sporáček. Oni vylezli na tento sporáček, skákali po něm, že jsem slyšel, jak komínek rachotí, a nakonec ho úplně zničili. Má stará puška dvaadvacítka ležela ve stanu; v ruce jsem měl jen sekeru.

Když jsem se přiblížil, vyběhla ven matka a volala svá mláďata. Jedno mládě se za ní rozběhlo, ale druhý chlapík seděl dál. Byl květen; byli ještě velice mladí. Obrátil se ke mně zády. Myslel jsem si: „Co to jen vyvádí?“ Ona se dívala směrem ke mně, a já jsem se rozhlížel po nějakém stromě, jak je asi daleko. Víte, mohou vás kvůli mladým podrápat. O tom se s nimi nedá mluvit. Trochu jsem pozoroval tu starou matku. Dále volala a vydávala podobný zvuk jako pták. To musí člověk prožít, jak se to poslouchá. Dále přivolávala to mládě, ale ono nešlo.

Myslel jsem na svou pušku. Na druhou stranu jsem uvažoval: „Ne. Kdybych tam vběhl, vzal pušku a matku zastřelil, zůstali by v lese dva sirotci.“ Toho bych se nechtěl dopustit. Mimo to dvaadvacítka nebyla na ni dost silná. Někdy také selhala. Musel jsem ji dvakrát nebo třikrát natáhnout, než spustila. Tedy jsem myslel: „Vylezu na strom, jestli na mne půjde. Vylezu na strom, ulomím si větev a budu ji s ní bít do čumáku.“ Mají velice citlivý čumák. Protestují proti tomu, slezou a nechají vás na pokoji. Rozhodl jsem se proto, vylézt na strom.

Ale bylo zvláštní, jak tam ten malý prcek seděl. Myslel jsem si: „Co tam jen dělá?“ Tak jsem zůstal v blízkosti, pozoroval matku a popošel kousek dál, abych se dostal blíže ke stromu. Stále ještě volala to medvídě. Nakonec jsem se přece jen přiblížil a víte, co tam ten malíčkový dělal?

Miluji koblihy. Jejich příprava mi nejde tak dobře, zato jejich konzumace o to více. Vždyť víte, že jsem byl baptista. Proto nemám nic na

pokropení, já je klidně potopím do sirupu. Vzal jsem si s sebou na koblihy dvoulitrovou nádobu sirupu. Asi tak vysokou.

Přece víte, jak medvědi milují sladké, a tento malý chlupáč se do té nádoby se sirupem dostal. Seděl tam, držel to mezi svýma nohama, namácel do toho své malé tlapky a olizoval. Olizoval sebe. Kdybych byl měl fotoaparát, pak byste to mohli dnes ráno vidět. To bych vám rád ukázal. Seděl tam, vsunul tlapku dovnitř a olizoval ji. Křičel jsem: „Jedeš už pryč!“, ale vůbec mne nebral na vědomí, lízal klidně dál, až nádoba byla prázdná.

Když jsem ho okřikl, otočil se a díval se na mne. Oči již vůbec nemohl otevřít, protože je měl plné sirupu. Měl sirup v očích, na břiše a všude. Po chvíli se odklátil k matce. Odvedla ho do lesa a začali ho olizovat. Měli strach se přiblížit k nádobě, ale nyní ho mohli olízat.

Myslel jsem si: „Není to jako staré dobré letniční shromáždění, kdy odcházíme naplnění dobrými nádhernými věcmi, takže jiní se toho mohou účastnit?“ To je právě společenství. I my si teď můžeme ruce až po lokty namáčet do nádoby Božího požehnání. Jsem si jist, že to také naleznete v probuzeních u Assemblies of God, jestliže tam půjdete. Pán vám požehnej.

Doufám, že nevyznělo jako rouhání to, co jsem před časem řekl ve Phoenixu. Byl to vtip o kazateli, který dvacet let každou neděli dopoledne vystupoval na pódiu a kázal přesně dvacet minut. Pak byl hotov. Divili se, jak to dokázal. Ale jednou kázal asi čtyři hodiny. Diakoni ho pak vzali stranou a říkali: „Kazateli, upřímně tě milujeme. Tvé zvěsti jsou nádherné. Jako předsednictvo tě známe a víme, že každou neděli jsi kázal dvacet minut. Ale dnes dopoledne to byly čtyři hodiny. Tomu nerozumíme.“

On odpověděl: „Řeknu vám to, bratři. Pokaždé, když jsem volán na pódiu, abych kázal, vytáhnu z kapsy bonbón a dám si ho pod jazyk. Za dvacet minut se rozpustí a já vím, že musím skončit. Dnes ráno jsem se zmýlil a popadl jsem knoflík.“

Carl Williams a Jewel Rose, milí bratři, jsme velikými přáteli, jeli posledně do města a koupili mi knoflík takhle veliký. Ale dnes ráno ho nemám s sebou. Jsme vděční, že tu můžeme být.

Znáte někdo Dr. Lee Vayle? Zřejmě ne. Byl baptistickým kazatelem, doktorem teologie. Má akademickou hodnost. Dříve byl učitelem na vysoké škole. Je velice milý, vzdělaný muž. Poslal jsem mu magnetofonové pásky se sedmi obdobími církve, aby je gramaticky upravil, neboť s mým starým kentuckým dialektem bych nepochodil u lidí, kteří tu knihu potom budou číst. Proto chtěl gramatiku pro mne upravit. Když s tím byl hotov, poslal mi to několikrát zpátky, aby to ještě doplnil. Kniha půjde nyní asi po třech, čtyřech letech do tisku.

Ptal se mne: „Mohu napsat knihu se svými komentáři?“

Řekl jsem: „V pořádku bratře Lee.“

Mínil: „Chtěl bych zdůraznit, že se to nebude prodávat, ale jen rozdávat.“

Odvětil jsem: „Pak je to jistě v pořádku.“

Ty výlohy převzalo asi deset lidí, které každého vyšly asi na 1500 dolarů. Pokud vím, je to deset tisíc výtisků. Před několika dny přišly z tiskárny a včera jsme dvě nebo tři dostaly. Billy je přinesl. Nyní je rozdávají. Ještě jsem to nečetl a nevím, co on v tom psal. Toto se děje ve víře. Jsem si jist, budete-li chtít mít jeden exemplář, pak vám ho také zadarmo pošlou. Stačí jen napsat. Je to nazváno: „Prorok dvacátého století.“

U toho titulního obrázku jsem si všiml, že z toho část odstříhli. Mnozí z vás ten snímek mají nebo ho aspoň znají. Je to ten obrázek s andělem Páně, který byl pořízen v Houstonu, v Texasu.

Ještě něco mě napadlo. Kolik vás již bylo v jednom z mých shromáždění? Vypadá to, že všichni. Často jste mne slyšeli říkat, že nad někým visí stín. Jestliže něco takového je řečeno a není to pravda, pak se k tomu Bůh nepřizná. Víte, že Bůh nemá se lži nic společného, potvrzujе jen to, co je pravda.

ON se potkal na poušti s Mojžíšem, když viděl ohnivý sloup v hořícím keři. Potom vyvedl lid ven. Ti, kdož následovali Mojžíšovi na cestě, se dostali k hoře Sinai a On sestoupil ve stejném sloupu na tu horu. Tím potvrdil, že byla pravda, co řekl Mojžíš.

To dělá Bůh: Činí to stále. Toto světlo přirozeně uvádíme do spojení s Bohem, neboť se děje to stejné jako tehdy, když On byl zde na zemi.

Zažili jste to s námi, že jsem řekl: „Nad touto osobou vidím temný stín – stín smrti.“ Jak mnozí z vás to slyšeli? Nedávno byl ve shromáždění někdo zvědavý a pořídil foto, aby zjistil, jestli je to na tom vidět. Dáma, které jsem to řekl, seděla blízko toho muže a on měl fotoaparát s sebou. Řekl jsem: „Dáma, která tu sedí se jmenuje paní tak a tak. Visí nad ní stín smrti, neboť má rakovinu.“ Přesně v tom okamžiku stiskl spoušť fotoaparátu, neboť byl úplně blízko. Tato černá maska stínu rakoviny, která visela na tou ženou je na snímku vidět. Potom mluvil Duch svatý ještě jednou.

Na tom, který byl v knize otištěn, byla část odstřižena. V dalším nákladu to bude celé. To je důvod, proč je tam prázdná stránka. Myslím, že kniha byla tištěna v „The Voice of Healing“.

Je zdarma. Sponzoři, kteří jsou uvedeni v knize, zaplatili 1500 dolarů, aby to všichni mohli dostat a číst. Je to tedy zadarmo. Obsah neznám, neboť jsem to nečetl. Otec to ví.

Ale hleďte, je to pro mne absolutní pravda. Po tom vyhlížíme – po pravdě. Ježíš řekl: „Vy pravdu poznáte a pravda vás osvobodí.“ ON je prav-

da. Ježíš, Syn Boží, je pravda Slova, neboť byl masitým tělem učiněné Slovo. „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha a Bůh byl to Slovo ... a Slovo se stalo masitým tělem a bydlelo mezi námi.“ Proto On byl ta pravda, neboť Slovo je pravda. ON byl pravda.

Nyní vidíme, jak On v těchto posledních dnech v tomto mocném Božím hnutí, které je činné v celém národě, ano, v celém světě, se vrací zpět a shromažďuje Svůj lid jako Nevěstu. To je pravda. Před lety se říkalo, že něco takového, jako mluvení jazyky neexistuje a je to nesmysl. Ale Bůh to zaslíbil a potvrdil jako pravdu. To souhlasí.

Myslím, že to byla naše milá sestra, která s dětmi rozmlouvá o křtu, a řekla dnes ráno: „Často lze slyšet mluvit někoho v jazycích. Ale slyšet někoho zpívat v jazycích, je něco nádherného.“

Vzpomínám si na své první prožití v „Redigar Tabernacle“ ve Fort Wayne, v Indianě. Po skonu bratra B. E. Redigara jsem tam kázal a měl bohoslužbu s uzdravením. Byl tam bratr Bosworth a tak Paul Rader. Mnozí z vás, kteří jste již starší jako já, si ještě určitě na Paula Radera vzpomínají. Byl baptista jako já, a byli jsme dobrými přáteli. Po kázání jsem se chtěl modlit za nemocné. Pro tohoto muže to bylo něco cizího. Jedna dáma přivedla zmrzačeného chlapce a během toho, co přecházel přes pódio, daroval Pán vidění. Bylo řečeno, co s tím hochem je. Potom jsem prosil tu dámu, aby mi toho chlapce předala.

Zmiňuji se o tom jen kvůli tomu svědectví, které dala tato sestra, abyste viděli, jaká radost je se skutečnými divy milosti Boží spojená. A co působí, je-li v činnosti na základě Božího Slova, na základě Božího zaslíbení pro tuto hodinu.

Zaslíbení Boží, které se dostalo Noémovi, nám dnes není nic platné. Bůh dal Mojžíšovi zaslíbení, ale zvěst Mojžíše nemůžeme přinášet. Mojžíš nemohl přinést zvěst Noémovu. My máme zvěst pro tuto hodinu. Nemůžeme přinášet Lutherovu zvěst, právě tak nemůžeme přinášet Wesleyovu zvěst. Toto je jiný čas. Bůh přidělil slovo každému období. Přijde-li to období, posílá On někoho, aby Slovo potvrdil, aby dokázal, že je pravda. Ale vidíme, že pokaždé se stane to, co řekl Ježíš, když byl na zemi: „Staráte se o hroby proroků, kam je dostali vaši otcové.“

Jak víte, jsou moji příbuzní katolíci irského původu. Tam se odvolávají na svatého Patricka. Katolíci tvrdí, že byl katolíkem. Byl katolíkem asi tak, jako já. Dnes mluví o Johaně z Orleansu a tenkrát to děvče upálili jako čarodějnicu na hranici, jen proto, že byla duchovní a viděla vidění. To všichni víme. Asi o dvě stě let později, vykopali kosti kněží, kteří to učinili, hodili je do řeky z důvodu pokání. Ale tím se to nestane.

Vždy jdou kolem toho. Lidé vždycky děkují Bohu za to, co udělal, a vyhlíží po tom, co bude dělat. Ale nepoznávají, co koná v přítomnosti. Taková je prostě povaha člověka. Světský člověk se nezměnil.

Poznáváme, že naše zvěst, zvěst, která platí nám dnes, zní následovně: „Pojďte ven z Babylónu, buďte svobodni a naplněni Duchem svatým. Připravte své lampy a vyhlížejte, neboť vaše spasení se přiblížilo.“ Tyto věci jsou neznámé mnohým lidem, kteří vyslovují jméno našeho Pána a vzývají.

Přesto proti těmto lidem v denominacích nic nemáme. Jsou to dobří a milí lidé. Mají účast na evangeliu s námi, neboť Ježíš řekl: „Nikdo ke Mně nemůže přijít, jestliže jej Otec netáhne a všichni, které Mi Otec dal přijdou ke Mně.“

My odpovídáme jen za rozsévání semene. Mnohé padlo na cestu a na jinou půdu. Ale ledacos padlo do dobré země a přineslo stonásobný užitek. My jsme pouhými rozsévači. Je to Bůh, kdo určuje, kam padne. Nyní se modlíme, aby dnes ráno trochu semene padlo tam, kde by byl skrze to někdo posílněn.

Nyní bych chtěl dovyprávět své svědectví o té dámě, o níž jsem hovořil předtím. Přinesla tedy to dítě, malého chlapce, asi 10-12 let. Možná, že nebyl ani tak starý, neboť ta žena ho nesla. Potom mi ho předala. V tom okamžiku, kdy jsem se modlil za to dítě, vyskočil klučina z mé náruče a rozběhl se přes podio. Tam bylo asi 3500-4000 lidí. Matka se posadila na židli v první řadě. Když to viděla, omdlela a přepadla dopředu.

Znáte Amiské mennonity? Nevím, jsou-li tady. Ženy mají dlouhé vlasy. Jsou to milí lidé, velice spořádaní a milí. Víte, mezi mennonity není znám jediný případ kriminality mladistvých. Všechny můžete označovat za podivíny, chcete-li, ale v našich domovech schází něco, co mají oni. Neexistuje jediný případ, že by mladý člověk skončil před soudem. Vychovávají své děti jediným způsobem, a to jak žijí.

Tam bylo jedno děvče od Amiských mennonitů. Tato mladá dáma byla známá pianistka, hezká mladá žena, s dlouhými, světlými vlasy, upevněnými na temeni. Jako mennonitka nevěděla o letničním prožití nic, právě tak jako já. Ale když viděla, jak se ten chlapec rozběhl přes pódium, pozvedla své ruce.

Vím, že existuje fanatismus a doufám, že to neříkají o mně. Nejsem lhář, opravdu ne. Jsem-li převrácený, potom ne úmyslně, ale v nevědomosti.

Když toto děvče zvedlo ruce, vlasy jí spadly na ramena, a začala zpívat v neznámé řeči. Až do té chvíle hrála píseň „Aj, velký lékař přítomen, sám mocný, vlídný Ježíš.“ Vím, že to zní zvláštně. Ale když to děvče, které nikdy neslyšelo o mluvení jazyky, vyskočilo a zpívalo v neznámé řeči: „Aj, lékař velký přítomen, sám mocný, vlídný Ježíš,“ hrál klavír stejnou melodii

sám od sebe dále. Lidé se tlačili k oltáři. Přišli z balkonu dolů a z předsíně a křičeli. To děvče tam stálo, hlavu mělo pozdvíženou a zpívalo v jazycích, a klávesy ze slonové na kosti na klavíru hrály samy od sebe dále:

*„Aj, velký lékař velký přítomen,
sám mocný vlídný Ježíš.
On dí: buď hříchu pozbaven.
Ó slyš, co dí ti Ježíš.“*

Ó! „Co žádné oko nevidělo a ucho neslyšelo, je pro nás připraveno. Víte, na co myslím? Proč bychom měli přijímat náhradu nebo zdánlivou víru, jsou-li nebesa plná plné, opravdové síly Boží k osvobození duší a která pro nás může všechno učinit? Bůh vám požehnej. Bylo by tolik věcí, které bychom mohli říci.

Neřekl jsem vám, kde si můžete tu knihu objednat. Je to poštovní schránka 325 v Jeffersonville. Jestliže si napíšete, bude vám poslána. Anebo navštivte některé shromáždění, tam jsou rozdávány.

Jsem velice vděčný za čas společenství. Dnes ráno jsem myslel na malou povídku o Zacheovi, kterou jsem často vyprávěl u křesťanských obchodníků. Mnozí z vás slyšeli, jak jsem říkal, že tento muž nevěřil v dar rozeznání našeho Pána. Ovšemže dnes jako v oné době existuje to právě i napodobeniny. S tím se musíme smířit. Ale lidé, kteří důkladně a dobře zkoumají Písmo, to poznávají.

Když na zemi vykonávala svou službu paní Aimee Semple McPherson, měla skoro každá žena, která kázala, taková křídla, vlastně oblečení a držely Bibli jako ona, tak se to říká.

Vidíte, kolik je dnes v zemi Billy Grahamů? Ale víte, Billy Graham by nikdy zaujmout nemohl vaše místo. Já bych nemohl zaujmout místo Billyho a on zase mé. Já nemohu zaujmout vaše místo a vy moje. Jste individua v Bohu. Bůh vás tak jak jste, stvořil k jistému účelu. Jestliže jen nalezneme své místo a zůstaneme tam! Pokusíte-li se dělat něco jiného, potom se dostáváme do úseku někoho jiného a zkazíme tím obraz Boží.

Vezměme Billyho Grahama v denominačním světě dneška. Užijeme-li fotbalové terminologie, je tím, kdo „má míč“.

Pokusíte-li se, vlastnímu hráči míč vzít, zmatete celé své mužstvo. Chraňte svého hráče, chraňte jej a hlídejte ty druhé, pak může běžet vpřed a brzy dáme gól.

Ježíš přijde, pak všechno pomine. Pán vám požehnej.

Chtěl jsem ještě něco říci o Zacheovi. Popsal jsem, jak seděl nahoře na stromě a byl dokonale skryt mezi listím. Když sestoupil se stromu, tedy šel s Ježíšem domů. Pokračoval jsem: „Potom se stal údem u sdružení Obchodníků plného evangelia. Pokud je dnes ráno mezi námi nějaký Zacheus,

pak doufám, že se bude řídit touto dobrou radou a stane se údem Obchodníků plného evangelia.“

Ptáte se: „Plné evangelium?“ Ano!

Nic jiného než plné evangelium by Ježíš nekázal. To přece souhlasí, že ano? Jistě, neboť On byl tím plným evangeliem. Ano. ON nemohl sám sebe zapřít.

Poznamenal jsem si o známém tématu několik biblických míst. Bude to trvat jen několik minut, mějte proto se mnou trpělivost. Vždyť jsme v našem sejití hovořili o medvědovi, který své tlapy namáčel do sirupu. To všechno chceme dát stranou a myslet na to, čemu důvěřujeme. Nyní se ponoříme do hlubin Slova. Skloňme své hlavy, než se tím začneme zabývat. Nemáme právo, přiblížit se Slovu, aniž bychom předtím hovořili s Vydatvatelem.

Zatímco máme hlavy skloněné a oči zavřené, doufám, že s hlavami jsou skloněná i naše srdce. Otevřeli nyní své oči a pohledím na shromáždění, chtěl bych se tázat, je-li tady někdo, kdo bych chtěl zvednout ruku a vyjádřit tím: „Bratře, kazateli, vzpomeň mne v modlitbě. Potřebuji dnes něco.“ Bůh vám požehnej. Bůh vám požehnej. ON vidí vaše ruce, ví, co za tím a ve vašich srdcích je. Nechť On to dá, je moje modlitba.

Drahý Bože, jsme vděční za tuto budovu, ve které se můžeme jako Tvé pokorné děti shromažďovat, abychom spolu hovořili a měli společenství. Tak jak jsme, se předáváme Kristu a toužíme po tom, být Jemu podobnější. V blízkosti zde sedí sloužící bratři, Pane, muži, kteří jsou schopnější nežli já, Tvůj nehodný služebník, stát tady a přinášet toto Slovo. Ale los padl na mne. Otče, prosím, abys má ústa zavřel, kdybych chtěl říci něco, co by nebylo ve Tvé vůli, ještě než to vyslovím, jak jsi to udělal těm lvům, aby nemohli Danielovi ublížit.

Otče, prosíme Tě, vzpomeň na všechny, také na každého kazatele. I za probuzenecké shromáždění, které probíhá zde ve městě u Assemblies of God, prosím, Pane. Prosím, drahý Bože, daruj jim tam takové probuzení, aby celé město bylo silou Boží uchváčeno, aby všichni v hospodách a děti pobíhající na ulicích, byli přivedeni k trůnu Božímú Jeho dobrotou a Jeho Duchem naplněny. Dej to, nebeský Otče.

Dnes se modlíme, aby veliký Duch svatý navštívil srdce všech mužů a žen, chlapců a dívek, kteří jsou dnes přivedeni do shromáždění, kde jsme chráněni před sněhem, a tajuplným způsobem k nim mluvil. Možná, že se někteří z nich od Tebe odvrátili, kteří Tě kdysi přijali, Pane, ale nyní se od Tebe vzdálili. Přiveď je dnes ráno zpět. Modlíme se též za sbor bratra Earla, za jeho ženu a za všechny ostatní. Daruj to, Pane.

Lámej nám chléb života, když nyní otevřeme stránky Slova. My víme, že Písmo nesmí být svévolně vykládáno, ó Bože, Ty nemusíš vykládat Svě

Slovo, jsi Svým vlastním vykladačem. TY jsi tenkrát řekl: „Buď světlo!“, a bylo světlo. TY jsi řekl: „Panna počne“, a tak se to stalo. „V posledních dnech vylíji ze Svého Ducha na všeliké tělo.“ TY jsi to udělal, úplně jedno, co říká svět, nepotřebuješ vykladače. Vykládáš Své Slovo sám, že je obživuješ a tím potvrzuješ. Příklad do našich srdcí, Pane Ježíši a vylož nám ty věci, které dnes potřebujeme. Prosíme o to ve jménu Ježíše. Amen.

Nyní můžete otevřít Bible. Myslím, že jsem se nikdy nepokoušel přinést zvěst, aniž bych před tím nečetl ze Slova. Má slova se mohou minout, neboť jsem člověk, ale Jeho Slovo nemůže jít vedle, protože On je Bůh. Bude-li Pán chtít, budeme se nyní asi 30-40 minut věnovat krátkému textu. K tomu otevřeme Zj. 3, od 16. verše. Přečteme část, která obsahuje zvěst pro Laodicenské období. Věřím tomu a mám za to, že většina Duchem naplněných lidí a čtenářů Bible věří, a mohou k tomu říci Amen, že nyní žijeme v období Laodicie, neboť to je to poslední období. Slyšte zvěst o stavu církve v tomto čase:

Andělu pak církve Laodicenské piš: Toto praví Amen, svědek ten věrný a pravý, počátek stvoření Božího:

Vím skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys byl studený aneb horký.

A tak že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst svých.

Nebo pravíš: Bohatý jsem a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a nevíš, že jsi bídný a mizerný, i chudý, i slepý, i nahý.

Radím ti, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A očí tvých pomaz kollyrium, abys viděl.

Já kterézkoli miluji, kárám a trestám, rozhorli se tedy a čiň pokání.

Aj, stojím u dveří, a tluku. Jestliže by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dveře, vejdu k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou.

Kdo zvítězí, dám jemu seděti se mnou na trůnu svém, jako i já zvítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho.

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.

Pán požehej čtené slovo. Téma, které bych chtěl probírat v příštích minutách, chci nazvat „Dveře za dveřmi“. Je sestaveno jen z páru slov.

Můžete mi říci: „Bratře, je tady asi sto lidí. Nemyslíš, že je to krátké téma pro asi sto duší?”

To může být. Ten titul je krátký. Ale nezáleží na jeho délce, nýbrž na tom, co obsahuje. Co vypovídá ten text, to se počítá.

Mám za to, že to bylo před časem v Louisville, v Kentucky. Jeden hoch se přehraboval na půdě ve starých bednách a našel poštovní známku.

První, nač pomyslel bylo, že za ni možná dostane zmrzlinu. Ve stejné ulici bydlel sběratel, kterému ji co nejrychleji zanesl. Ptal se: „Co mi dáte za tuto známku?“

Sběratel si ji prohlédl a viděl, že byla zažloutlá. Řekl: „Dám ti za ni dolar.“

Za to ji rád prodal. Prodal by mu ji i za pět centů a radoval by se z toho, protože za to by dostal porci zmrzliny. Nyní ale za ni dostal dolar. A sběratel ji prodal za 500 dolarů. Později za ni zaplatili ještě více. Nevím, kolik, ale byly to stovky dolarů. Vidíte, ten malý kousek papíru byste ani nezvedli ze země. Ale ten kousek papíru žádnou cenu neměl, nýbrž to, co na něm bylo.

Právě tak je to s čtením Slova Božího. Nejde o papír, o cenu nebo velikost papíru, nýbrž o to, co je na něm psáno. Jedno slovo může zachránit svět, je-li vysloveno odpovídajícím způsobem.

Před časem jsem četl příběh z dob našeho šlechtného prezidenta Lincolna. Považuji ho za jednoho z největších prezidentů, jakého náš národ měl. Ne proto, že pocházel z Kentucky, ale protože to byl znamenitý člověk. Nedostalo se mu žádné výchovy, ale v srdci něco měl – jeden cíl.

Miluji to, má-li člověk před sebou nějaký cíl. Líbí se mi lidé, kteří mají za co bojovat a ne jednoduše říkat: „Ať přijde, co přijde.“ Vzhůru a pryč! Lincoln nedopustil, aby mu stálo v cestě vzdělání – měl něco vykonat. Myslím, že by to tak mělo být s každým křesťanem: Poznat cíl a jít za ním.

Členové tohoto sdružení by neměli jednoduše říkat: „Nu, přece máme každý měsíc společnou snídani,“ anebo: „... každou sobotu.“ Váš život musí mít smysl, něco, za čím jdete. Bůh vás sem postavil. Udělejte s tím něco, a sice každý úd, každého sboru. Ve městě je probuzenecké shromáždění. Uskutečňuje se z jistého důvodu. Chceme k tomu něčím přispět, aby to nebylo nadarmo.

Za času Lincolna se války účastnil mladý muž, který byl zbabělý. Dezertoval v době své služby ze svého stanoviště. Shledali ho vinným a měl být zastřelen. Bylo to strašné. Měl kamaráda, který ho měl velice rád. A ten šel za panem Lincolnem a prosil o milost pro něho. Lincoln byl v té době prezidentem Spojených států. Proto se obrátil s žádostí o milost na něho.

Když on vystoupil z kočáru, oslovil jej. Lincoln byl typickým jižanským státníkem: vysoký, hubený, vousatý. On mu řekl: „Pane Lincolne, je tam jeden mladík, který má být za dva dny zastřelen, protože během bitvy zběhl.“ On pokračoval: „Pane Lincolne, není to špatný hoch. Ale z té střelby a umírajících lidí ztratil nervy. Byl z toho tak zmatený, že dal ruce nahoru a rozkřičel se. Znáám ho. Pane Lincolne, jen vaše jméno na tomto kousku papíru ho ještě může zachránit. Prosím, darujte mu milost.“

Ovšemže, tento křesťanský gentleman ten papír vystavil a napsal: „Ten tak a tak je omilostněn.“ Potom se podepsal: „Abraham Lincoln, prezident Spojených států.“

Ten zvěstovatel běžel zpátky, jak nejrychleji mohl. Běžel k věznici a řekl: „Jsi svobodný! Jsi svobodný! Tady je milost podepsaná panem Lincolnem. Jsi svobodný.“

Onen odpověděl: „Proč přicházíš se posmívat, když přece víš, že musím ráno zemřít? Dej to pryč! Ty se jen posmíváš.“ On to nepřijal. Řekl: „Já to nechci. Děláš si ze mne jen legraci. Kdyby to bylo od prezidenta, pak by to neslo jeho znak a bylo by to na jeho dopisním papíru.“

Ten druhý odpověděl: „Ale vždyť je to jeho podpis.“

On odušil: „Jak mám vědět, že je to jeho podpis? Jen se mi posmíváš. Chceš jen, abych se přes to lépe dostal.“ Rozplakal se a obrátil se k němu zády. Druhého dne byl ten hoch zastřelen.

Nyní byl ten chlapec mrtev, přesto, že prezident pro něho podepsal milost. Jak k tomu mohlo dojít? Proběhlo o tom soudní jednání před federálním soudem. Rozhodnutí federálního soudu je právoplatné pro všechny naše soudy. Někdy s jeho rozhodnutím nesouhlasíme, přesto ho musíme respektovat, neboť je závazné a definitivní. Jeho rozsudek zněl: „Udělení milosti není udělením milosti, jestliže tak není přijato.“

Právě tak je to se Slovem Božím. Je to udělení milosti, jestliže to je jako milost přijato. Je to Slovo Boží a síla Boží pro ty, kdo tomu věří a přijímají.

Možná, že na to hledíte a říkáte: „Ó, oni to popletli. Je tolik překladů a tomu podobného.“ Tak se to může někdy jevit.

Pro mne ale je to stále ještě Slovo Boží. „Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes, i na věky.“ ON je zavázán Svým Slovem.

Jednoho dne On bude kostel – církev soudit. Kdyby ji soudil na základě katolického kostela, jak se tvrdí, skrze který z těch katolických směrů ji pak má soudit. Oni se od sebe vzájemně liší. Bude-li ji soudit podle metodistů, jste vy, baptisté, ztraceni. Bude-li ji soudit podle letničních, pak jste ztraceni vy, ostatní.

Ale On ji nebude soudit na základě církve. Bible říká, že On bude svět soudit skrze Ježíše Krista a Kristus je Slovo. Jak vidíte, jsme tedy bez omluvy. Je to Slovo Boží, podle kterého budeme souzeni, úplně jedno, jak nepatrné to má být. Každé slovo z toho je důležité, tak to stojí ve Zj. 22, 18.

Začnu 1. Mojžíšovou knihou. Bůh dal lidstvu Své Slovo, aby je zachoval před smrtí, hříchem, utrpením a každého neštěstí. Jeho Slovo je jako řetěz. ON řekl: „Z tohoto stromu nesmíš jíst, neboť jakmile z něho budeš jíst, zemřeš.“

Řetěz je tak silný, jako jeho nejslabší článek. Tento řetěz zachovává vaše duše před peklem, držíte-li se toho pevně. Ale stačí jen jeden článek přetřhnout! Eva nezlomila větu, ale jen jedno slovo, skrze satana. To se stalo na počátku smlouvy.

Uprostřed smlouvy přišel Ježíš. ON řekl: „Člověk nežije jen chlebem, ale každým slovem.“ Ne jen jednou částí, jedním slovem zde a druhým slovem tam, nýbrž z každého slova, které vychází z úst Božích.

Potom, co On zemřel, povstal a vstoupil do nebe, zjevil se Janovi, jak to po Svém vzkříšení oznámil. Ptali se Ho: „Co bude s ním?“

Ježíš odpověděl: „Budu-li chtít, aby pozůstal až do Mého příchodu, co je vám do toho?“ ON tím nemínil jeho život, nýbrž jeho službu. Ve 4. kap. Zjevení ho vzal nahoru a ukázal mu události, které přijdou, a v nichž nyní žijeme. Dokonce to, co jsme četli v tom textu.

V tom posledním, ve 22. kapitole v 18. verši On říká: „Jestliže někdo jedno slovo k tomu přidá, nebo jedno slovo této knihy odejme, tak bude jemu podíl ze stromu života odňat.“ Věříme, že člověk žije z každého Božího slova. Tomu věřím a vím, že je to pravda, úplně jedno, jak je to malé. Stačí jen jedno slovo a již se to stalo.

Protože zde vidím sedět své mnohé přátele z Kanady, přichází mi na mysl souvislost s něčím „nepatrným“ a „bezvýznamným“. Vzpomínám si, že jsem byl právě v Kanadě, když tam přijel král George. Dostalo se mi cti, modlit se za něho, a on byl uzdraven od roztroušené sklerózy. Toho dne ho skleróza velice trápila a také bolesti žaludku z důvodu vředu. Mnozí z vás, Kanaďanů a Američanů o tom víte. Ale když jsem ho tam viděl ve voze projíždět, byl to pravý král. Jeho vystupování bylo královské. Vedle něho seděla jeho hezká královna v modrých šatech. Tak projížděli ulicí.

Stál jsem tam s jedním přítelem. Když vůz projížděl, otočil hlavu a rozplakal se. Položil jsem mu ruku na rameno a ptal jsem se: „Co se děje?“

Odpověděl: „Bratře Branhame, tady projíždí můj král a královna.“ To jsem chápal.

Myslel jsem: „Jestliže Kanaďan pod vládou Anglie, odvrací hlavu a rozpláče se, protože okolo projíždí král, co bude, až my spatříme svého Krále?“ Jen pomyslete: Potom budeme my královnou!

Děti byly vyvedeny ven ze škol a dostaly malé britské vlaječky. Kanadská vlajka se přece nazývá jinak. Bratře Frede, jak se nazývá ta vlajka? Union Jack. Dostaly malé britské vlaječky na mávání. Když král projížděl kolem, stály všechny děti u cesty, mávaly vlajkami a zdravily krále. Kapely vyhrávaly „Bůh žehnej krále“, když projížděl kolem.

Ó, kdybyste si jen uměli představit, jak to bude u vzkříšení!

Děti dostaly příkaz, aby se vrátily zpět do školy, jakmile královský průvod skončí. Když děti přišly zpět, v jedné škole chybělo malé děvčátko. Všude je hledali, ve všech ulicích. Konečně je našli. Stálo za telefonním sloupem a srdceryvně plakalo.

Učitelka ji vzala do náruče a ptala se: „Co se děje? Ty jsi krále neviděla?“

„Ale ano, viděla jsem ho.“

„Mávala jsi mu vlaječkou?“

„Ano“, odpověděla, „mávala jsem.“

„Pročpak tedy pláčeš?“ ptala se učitelka.

Řekla: „Paní učitelko, jsem tak malá a ti, co stáli přede mnou, byli větší. Mávala jsem praporkem, ale on to vůbec neviděl.“ Tohle ji tak trápilo. Může být, že král George to děvčátko neviděl, nevšiml si, jaké má patriotické srdce a co pro něho cítila, protože byla moc malá.

Ale s naším Králem je to jinak! ON vidí dokonce to nejnepatrnější, co děláme. ON ví všechny věci, dokonce myšlenky našeho srdce, cokoliv děláme, jakkoli je to nepatrné. Jak Mu sloužíme? Tím, že sloužíme jeden druhému. Kdybych vás nemiloval, jak bych mohl milovat Jeho? „Co jste učinili jednomu z Mých nejmenších, to jste učinili Mně.“

Jsou to ty maličkosti, které pomíjíme, ty ten řetěz přetrhnou a my jsme vydáni na pospas denominačnímu smýšlení. Zapomínáme, že jsou to ty maličkosti, na nichž záleží. Všechno, každé slovo Boží, je důležité. Nic z toho nemůže být vynecháno. Každé slovo musíme vzít tak, jak je napsáno.

„Já stojím přede dveřmi“, řekl Ježíš tomuto Laodicenskému období, „a klepu“. Pozorovali jste, že je to jediné období církve, kdy je On z církve vytlačen? V ostatních obdobích církve byl On v církvi. V čase luteránů, metodistů atd. byl v církvi. Ale nyní je mimo ni. Naše ustanovení víry a jiné věci Ho z církve vypudily. Ale On tu stojí a klepe. „Jestliže to někdo uslyší a otevře dveře, přijdu k němu a budu s ním večeřet. Kdo slyší Mé ťukání, tomu uzdravím oči a roucho a bohatství nebes.“

Myslel jsem, že bych si mohl pamatovat jméno umělce, který obraz s těmito dveřmi namaloval. Víte, že všechny významné obrazy musí nejprve být posuzovány celou řadou kritiků, než mohou být vystaveny v „Hall of Fame“ (Výstavní síň). Originál by nyní vynesl milión dolarů.

Vidíte, také církve musí nejprve projít skrze kritiku. Tím procházíme. Budete nazýváni svatými koloběžkami a jinými jmény. Můžete-li si jen zachovat svůj postoj v Kristu, pak On nás jednoho dne uvede do „síně cti“. Nejdříve musíme být podrobeni kritice. To vydrží málo z nás. Tam se ukáže, že ten, kdo nesnáší trestání, není pravým dítětem a

není dítětem Božím. Je jedno, jak velice je spojen se sborem a co učinil, je stále ještě nepravým dítětem a nikoli pravé dítě Boží, nemůže-li snášet trestání. Pravé, pravdivé Boží dítě se nestará o to, co říká svět. Všechno ostatní je vedlejší. Ono má svoji mysl změřenu na Krista a tím je to vyřízeno. Ano! Co mu Kristus přikazuje, to dělá. Kamkoli jde Beránek, tam jde s Ním. Potom vidíte Jeho zjevení – Jeho přítomnost a co dělá. ON je vždycky se Svým lidem, Svojí Nevěstou. ON o ni usiluje. Jednoho dne se bude konat svatební hostina.

Když byl tento obraz podrobován kritice, shromáždila se okolo toho umělce skupina kritiků. Stále ještě si nemohu vzpomenout na jeho jméno. Myslím, že to byl Michelangelo, ale to byl tvůrce Mojžíšovy sochy. Nepřijdu na to jméno. Říkali: „Tvůj obraz je vynikající. Nedá se mu nic vytknout.“ Jeden mínil: „ON drží lucernu, zřejmě prošel temnou nocí. Nyní stojí přede dveřmi, přiblížil k nim Své ucho, aby si byl jist, že nepřeslechne i jen to nejtisší vyzvání. ON má Své ucho těsně u dveří a ťuká. Ale na něco jsi při malování zapomněl.“

Ten malíř, jehož životním dílem byl tento obraz, se ptal: „Na co jsem měl zapomenout?“

Odpověděl: „On může klepat, jak dlouho chce. Ty jsi totiž zapomněl namalovat kliku. Dveře nemají kliku. Podívej se na dveře, jsou bez kliky.“

„Ó“, řekl ten malíř, „to jsem udělal úmyslně. Podívej, klika je uvnitř. Ty to jsi, kdo ty dveře otvírá. Ty je otvíráš.“

Proč někdo klepe na dveře druhého? Protože chce být vpuštěn dovnitř. Chtěl by vejít. Možná, že by vám chtěl něco říci, nebo s vámi něco prohovořit. Možná, že má pro vás zprávu. To jsou důvody, proč lidé klepou u dveří jiných. Dělalí to z jistého důvodu. Neděje se to bezdůvodně. Přece byste k někomu nešli bezdůvodně, kdyby v tom nebylo něco jiného, proč ho navštívit, vyřídit mu něco nebo něco podobného. Je pro to důvod, jestliže někdo klepe na dveře někoho druhého.

Na každou otázku musí existovat odpověď. Nemůže být otázka bez odpovědi. Potom zkoumáme v Písmu. Na otázky tohoto dne má Bible odpověď. Ta odpověď je Kristus.

Mnohé důležité osobnosti v našem čase klepali na dveře; mnozí to dělali v minulosti. Bude-li ještě trvat čas, ještě mnoho důležitých osobností bude na dveře ťukat.

Jestliže někdo zaťuká na dveře, pak byste nejdříve trochu odtáhli záclony, kdyby to šlo, abyste se podívali, kdo je tam. Možná, že jste právě něčím zaměstnání, jak se dnes stále vymlouváme: „... moc práce, než aby mohli jít do sboru; mnoho práce, aby toto učinili. A mimochodem v mém sboru něčemu takovému nevěří.“ Někdy také, pokud se týče Slova, jsme

také trochu vykolejení. Ale vy maličko poodtáhnete záclonu, abyste se podívali, kdo tam stojí. Je-li to významná osoba, pak rychle běžíte otevřít.

Nyní se budeme zabývat některými lidmi, kteří v minulosti klepali. Nejprve pozorujme faraóna v Egyptě, který žil před staletími. Představte si, farao, král Egypta, by přišel k domu nějakého stavitele, který by nesouhlasil s faraónem, protože by si nevážil jeho politiky a měl jiný názor. Ale nyní by stál ten farao před dveřmi toho zedníka nebo „matlače jílu“, jak bychom ho možná tam, v Egyptě, nazvali my. Odtáhl by záclonu a zahlédl by u dveří stát mocného faraóna, jak klepe a úsměv na jeho tváři. Přirozeně, že ten stavitel by dveře otevřel a řekl: „Pojď dále, veliký faraóne, nechť tvůj pokorný služebník před tebou nalezne milost. Celý můj dům je ti k dispozici. Jsem ti k službě jako tvůj otrok, farao. Poctil jsi mne před mými bratry. Přišel jsi do mého domu, přesto, že jsem ubožák. Jinak navštěvuješ jen krále a šlechtice, významné lidi. Já jsem bezvýznamný muž. Přesto mi prokazuješ čest, že jsi vstoupil do mého domu. Co může pro tebe učinit tvůj pokorný služebník?“ Úplně jedno, co by si ten farao žádal, on by mu to dal – dokonce vlastní život. Jistě! Je to čest.

Vezměme kupříkladu Adolfa Hitlera, když byl v Německu vůdcem. Co by bylo, kdyby navštívil dům nějakého vojáka, který by stál uprostřed tábora plného nacistických vojáků? Náhle klepe někdo na dveře. Možná, ten voják řekl své ženě: „Ach, necítím se dnes ráno dobře. Řekni jim, ať odejdou.“

Šla tiše ke dveřím a malinko odtáhla záclonku. Pak řekla svému muži: „Rychle! Vstávej!“

„Co se děje? Kdo je tam?“

„Hitler, náš vůdce!“

Ten voják by vyskočil, rychle by se oblékl a postavil do pozoru. Potom by šel ke dveřím, odemkl by je a řekl: „Heil Hitler!“ V té době byl v Německu významným mužem. On by se zeptal: „Co pro vás mohu učinit?“

Kdyby řekl: „Skoč z toho skalního útesu!“, tak by to udělal. Proč? Protože tehdy, v době nacistů, nebyl v Německu významnější, důležitější muž, než Adolf Hitler. Byl to veliký muž. Jaká by to byla čest, kdyby on, který navštěvoval jen generály a významné osobnosti, náhle zaklepal u dveří prostého muže. Jistě by to bylo pro něho velikou ctí.

Co je s Flagstaff? Nyní to přizpůsobíme našemu domovu. Co by bylo, kdyby náš prezident, L. B. Johnson, tady dnes odpoledne vystoupil z letadla? Vždyť jsme všichni jen lidé. Všichni jsme chudí. Možná, že někdo má trochu lepší práci a druhý hezčí dům, přesto jsme všichni jen lidé. Ale co by bylo, kdyby přišel k vašemu domu. Kdyby u toho nejprostšího z nás zaklepal na dveře, a vy byste šli ke dveřím a stál tam prezident L. B. Johnson? Byla by to veliká čest. I kdyby jste s ním politicky nesouhlasili, cítili byste

se poctěni, že před vašimi dveřmi stojí prezident Spojených států. Kdo jsi ty a kdo jsem já? A tam přede dveřmi by stál Lyndon Johnson! Je jedno, jste-li demokrat nebo republikán, a vaše názory se s jeho na milióny mil rozchází – byla by to přesto čest. A protože se vám dostalo této cti, bylo by to dnes večer v televizi ukázáno. Noviny ve Flagstaff a okolí by zveřejnily na titulních stránkách zprávu, že prezident Spojených států včera neočekávaně přiletěl do Flagstaff, aniž by byl pozván a skromně zaklepal na dveře Johna Doe. Prezident by navzdory své velikosti byl považován za pokorného muže, protože přišel k tvým nebo mým dveřím a zaklepal. Ačkoli jsme nikdo, přišel by k nám a mluvil by s námi.

Chodili byste po ulici, a říkali: „Ano, jsem to já, koho navštívil prezident.“

„Postůj. Chtěl bych tě vyfotografovat. Dívej se přímo na mne. Teď si tě vyfotografuji, jak odcházíš.“ Byli byste důležitou osobou.

Co by bylo, kdyby přišla anglická královna, i když nespadáte do oblasti jejího panování? Pro mnohé ženy by bylo ctí, rozmlouvat s anglickou královnou, i když vám nevládne. Přesto je to významná osobnost. Ona je v současnosti největší královna na světě. Jistě, v politickém náhledu. Kdyby vás požádala o nějakou ozdobu, která vám visí na zdi, a pro vás má velikou cenu, dali byste jí to. Byla by to pro vás čest, protože je královnou Anglie.

Byli byste poctěni prezidentem. Každý by pak mluvil o tom, jak je královna Anglie pokorná, že přiletěla do Flagstaff, aby tam navštívila jednu bezvýznamnou ženu. Psaly by o tom noviny a také ve zpravodajství by o tom byla podána zpráva.

Ale víte, že na vaše dveře klepe ta nejvýznamnější osobnost všech dob, Ježíš Kristus? Ale On bývá odmítán častěji, než králové a panovníci, kteří kdy byli. To souhlasí. Jestliže Ho přijmete a potom jdete ven a mluvíte o tom, pak se vám venku, ve světě vysmějí do očí. O tom se žádná zpravodajská relace nezmíní.

Může k vám přijít někdo významnější než Ježíš Kristus? Která významnější osobnost než Ježíš Kristus, by mohla na vaše dveře zaklepat? Kdo by to mohl udělat? Kdo důležitější než Syn Boží by u vás mohl zaklepat? Přesto On klepe den co den. Jestliže Ho přijmete, jste označeni za fanatiky. Vidíte, jak svět pozná, co od něho pochází? Ale On by nepřišel, kdyby k tomu neměl důvod.

Porovnejte ale pokoru prezidenta Johnsona nebo anglické královny nebo jiné veliké osobnosti, která by se tím prokázala, s pokorou této významné osobnosti, která Źuká na vaše dveře. Jak potom vypadá pokora Syna Božího? Co jiného jsme, než zkažení hříšníci, narozeni v hříchu, v nespravedlnosti počati, jako lháři na svět přivedeni? Přesto Syn Boží přichází a Źuká na naše dveře.

Anglická královna by vás mohla prosit o laskavost. Něco by od vás mohla žádat. Totéž by bylo s prezidentem. On by vás mohl požádat o něco, co byste dělali neradi. Mohl by vás žádat o poklady, se kterými byste se rozloučili neradi, ale pro něho by neznamenal nic.

Ale Ježíš vám něco přináší, jestliže ťuká. Přináší odpuštění. Neodmítejte to, neboť jak rozhodl náš soud, tak to bude v nebeské říši. Jestliže On klepe a přináší milost, a vy to nepřijmete, pak zemřete ve svém hříchu a zahynete – přesto, že jste měli tu čest, sedět v jednom takovémto shromáždění, přestože se vám dostalo cti, účastnit se probuzeneckého shromáždění anebo chodit do sboru a naslouchat kazateli přinášejícímu zvěst evangelia. Byli jste mezi těmi naslouchajícími, a museli byste odpovědět: „Ano, byl jsem tam.“ Možná, že byste mohli říci mnohem více: „Slyšel jsem zpěv, líbil se mi. Slyšel jsem svědectví. To byla realita.“ Ale vy jste to odmítli.

Představte si, že bych byl mladý, a seznámil bych se s mladým děvčetem. Ona je krásná a také věřící a odpovídala by všem mým představám. To stejné je se Slovem. V tom nemůžete najít žádnou chybu. Ale museli byste odložit lidské tradice. Říkáte: „Věřím, že to souhlasí. Poznávám, že Bůh to tak řekl.“ Ale musíte to také pro sebe přijmout. Jako se žena stane mou částí, tak se stanete částí Slova, které je Nevěsta. Je-li On Slovo, bude Nevěsta Nevěstou Slova. Jistě. Ale musíte to přijmout.

Před prezidentem můžete říkat, co chcete; můžete se tím chlubit. Ale když ťuká na dveře Ježíš, je obvykle odmítnut. Nechtějí s ním mít nic společného a říkají: „Až jindy.“

Co by bylo, kdybyste u někoho zakleпали na dveře? Podíváme se na to z druhé strany. Co by bylo, kdybyste u někoho klepali, protože pro něho něco máte. Možná, že by s vámi zacházel, jako vy nakládáte s Bohem. Děláte-li to, pak ještě nejste upevnění.

Vy tedy ťukáte na dveře a někdo se podívá z okna, a zatáhne záclonu. Nebo přijde ke dveřím a řekne: „Až jindy!“

„Ale chtěl bych jen ...“

„Dnes ráno nemám čas!“ Víte, co byste pak udělali? Pravděpodobně totéž, co já a každý jiný. Již byste tam nešli.

Ale s Ježíšem je to jinak. „JÁ stojím u dveří a tluču.“ ON neustále klepe. „Kdo hledá, ten nalézá, a kdo klepá, tomu bude otevřeno.“ To znamená, ne jen trochu, ale vytrvale.

Je to jako v podobenství nespravedlivého soudce. Ta žena se chtěla domoci svého práva. Ale nedosáhla toho hned. Klepala a stále znovu prosila. Nakonec on řekl: „Abych se jí zbavil, dopomohu jí k právu proti jejímu protivníkovi.“

O co více to učiní nebeský Otec! Vlastně bychom měli klepat my na Jeho dveře. V základě vzato by Adam v zahradě Eden musel běhat sem a tam a volat: „Otče, Otče, kde jsi?“ Místo, aby Bůh chodil po zahradě sem a tam a volal: „Můj synu, kde jsi?“ To ukazuje, co jsme. Stále se schováváme, místo abychom přišli dopředu a vyznali. My se pokoušíme utíkat pryč a schovávat se za něco. Vidíte, to je povaha člověka, kterou máme. Ano, těmto lidem byste dali to nejlepší, co máte, ano, dokonce všechno. Ale Ježíše nepřijímáte. Nemám nyní na mysli vás tady, ale lidi všeobecně.

Nyní můžete namítat: „Kazateli, vždyť jsem to udělal. Otevřel jsem své srdce a Ježíše pustil dovnitř. Stalo se to před deseti lety. Nebo dvaceti lety.“ To může naprosto souhlasit. Ale je to všechno, co jste udělali?

Nyní bych se vás chtěl zeptat. Představte si, někdo vás pozve do svého domu. Potom vám ten, kdo vás pozval a přivítal, jakmile jste vstoupili, rozkazuje. „Ano, mám k tomu důvod. Přicházím z města a jsem vážený.“

Tak přijímají mnozí lidé Krista. Je řečeno: „Patřím ke sboru. Náležím k tomu uznávanému sboru, kde je Dr. Takatak. Je to největší kostel. Chodí tam starosta a mnoho jiných. K tomu kostelu patřím.“ Přijímají Ho jen tak dalece a říkají: „Ano, přijímám Ho“, aby z toho měli osobní prospěch.

Co ale je, když Ježíš přijde do srdce? Mnozí Ho přijímají, protože by nechtěli přijít do pekla. Ale jestliže Ježíš přijde do vašeho srdce, pak by chtěl být vaším Pánem; nejen Zachráncem, ale Pánem. PÁN znamená „vládce, velitel“. ON vchází dovnitř, aby převzal vládu.

Ptáte se: „Je to tak, bratře Branhame?“ Jistě.

Co by bylo, kdybych vás pozval k sobě do domu, přišli byste ke dveřím, zakleпали byste, já bych vyhlédl ven a řekl: „Pojď dál. Chceš-li mi pomoci, tak se čiň. Ale vejdeš-li dovnitř, pak nechci, aby ses mi tu moc roztahoval. Zůstaň u dveří.“

Myslete na to, náš text zní: *Dveře za dveřmi*. V srdci člověka jsou mnohé malé dveře, za kterými jsou skryty mnohé věci. Nestačí dovolit Mu vstoupit, On by chtěl přijít cele dovnitř.

Kdybych přišel do vašeho domu a byl bych u vás vítán, pak byste ve dveřích řekli: „Pojď dále, bratře Branhame, těší mne, že tě vidím.“

Já bych odpověděl: „Je mi ctí, přijít do tvého domu.“

„Nechceš jít dále a posadit se? Bratře Branhame, v našem domě se můžeš pohybovat, jako doma.“ Šel bych k ledničce, vytáhl bych pořádný sendvič, zul bych si boty, šel do ložnice a natáhl se tam. Měl bych slavnostní jídlo. Proč? Protože bych se cítil být vítán. Vždyť jste mne přivítali. Neušlo by mi, kdybych vám byl vítán.

Ale jestliže bych přišel do vašeho domu a řekli byste: „Stůj tady u dveří, a nepobíhej sem a tam“, pak bych se necítil být vítaným. Vy byste se tak cítili? Ne, necítili byste se vítání, jestliže vás někdo pozval a potom řekl: „Počkej. Pojď dál, ale tady se postav!“

V nitru lidského srdce jsou ještě jiné malé dveře. O některých z nich budeme mluvit, ale nemáme čas, abychom se zabývali všemi, neboť je jich mnoho. Řekněme si v dalších deseti minutách o některých dveřích, snad o třech.

Na pravé straně lidského srdce jsou dveře, které nazýváme „dveřmi pýchy“. Ó! „Těmito dveřmi nechod!“ Nechce nechat Pána projít dveřmi, kde je pýcha. „Jsem urozený! Dávám si pozor!“ Vidíte, to je pýcha. „Tady nemáš co hledat!“ ON se nemůže cítit jako vítaný, pokud dveře pýchy jsou před Ním zavřené.

ON vás musí pokořit. K tomu On vchází dovnitř. „TY mi snad chceš říci, že tamhle musím jít a chovat se jako všichni ostatní?“ To nemusíte, to je jisté. „Ptám se tě: Co mám učinit, když musím příště jít na obchodní jednání? Co mám dělat, když zítra potkám svého šéfa? Když přijmu Ducha, budu možná při práci poskakovat a mluvit v jazycích! To by mne pokořilo. Ne, jen se nepřibližuj!“

Tady to máte! Vpustíte Ježíše dovnitř, přistoupíte k nějakému sboru, necháte se zapsat, a přijmete Ježíše jako svého Zachránce. Ale necháte Ho být také Pánem, aby o vás plně rozhodoval? Jestliže je Pánem, náleží Mu všechno, pak jste se Mu cele předali.

Ale pýcha! „Myslíš, že my, ženy, si musíme nechat narůst vlasy?“ To řekl On. „To už si potom nemůžeme lakovat nehty a líčit se?“ To řekl On. „Co myslíš, že by tomu řekli v mém kroužku šití? Říkali by o mně, že jsem staromódní.“ Dobře, ponechtejte si svou pýchu a pokračujte dále tak. ON ale stojí u dveří. Dále jít nemůže.

Ale jestliže jste připraveni dveře otevřít a vpustit Ho dovnitř, pak On ji z vás vyklidí. Šortky skončí v popelnici a líčidla také, a kadeřník by musel hladovět, kdyby měl žít jen ze stříhání vlasů věřícím ženám.

Neříkejte: „To přece nemůže vadit.“ Vadí! Bible to říká. Tak to je. Tam stojí malé slovo, u kterého Ho nechcete mít.

„Ach, můj pastor ...“

Nestarám se, co říká tvůj pastor. Bible říká, je to ostuda pro ženu, jestliže to dělá.

Říkáte: „Měl jsi nás učit jiné věci, bratře Branhame, totiž, jak přijmeme Ducha svatého a podobně.“ Jak chcete pochopit algebru, když neznáte ještě abecedu? Ani nevíte, jak máte vypadat, jak se máte chovat a jak se máte oblékat. Je to ostuda, vidět dnes ženy na ulici.

Včera jsem někde byl, když tam přišla taková potřeštěná banda. Mužům padaly vlasy do očí a visely až na záda. Měli kalhoty, jaké nosí děti do školy, velké staré boty a ústa napůl otevřená. Mohli být považováni za kriminálníky. Tak vešli dovnitř a řekli: „Jsme Francouzi.“

Kdo na světě by takovéhle individuuum zaměstnal ve své firmě? Jak si chtějí vydělávat na živobytí? Spatřil jsem, že tam sedí také praví hoši. Ale tito beatnici tam přišli z jedné university. Vím, že se sami nazývají „Beatles“, jako ta sebranka z Anglie. Kdo by chtěl takového člověka zaměstnat, aby pro něho pracoval? Vy, obchodníci, byste takového člověka zaměstnali? Jestliže ano, potom jste ještě moc daleko vzdáleni od kříže.

Podívejte se na ty ženy na ulici. Je to hanba. Ženy, které nosí ty těsné šaty, mohou být slušné. Přesto je to hanba, jak vypadají. Když se jim řekne: „Ženo, ty se tím dopouštíš cizoložství.“ Potom odpovídají: „Tak moment, mladý muži, jsem počestná žena.“ Pokud jde o vaše myšlenky, může to tak být. I lékařské vyšetření by potvrdilo, že je to tak. Ale myslete na to: Ve dni soudu se budete zodpovídat z cizoložství. Ježíš řekl: „Kdo pohlédne na vdanou ženu s žádostí v srdci, již s ní v srdci svém zcizoložil.“ Ale vy se před ním tak předvádíte. Poznáváte, jak jsou zaslepeny ďáblem? Je to ostuda, hanba. Ony mají ducha. Je to duch, který to působí. Je to nečistý duch.

Pravý Duch svatý vypůsobí, že se žena slušně obléká a vypadá ctnostně.

Když jsme jednou u nás doma šli po ulici, jedna žena byla velice nápadná mé ženě; měla na sobě šaty. To je u nás neobyčejné, neboť tam není moc letničních. Bylo to nápadné, že měla šaty.

Moje žena řekla: „Billy, znám několik žen. Dokonce zpívají ve sborech.“

Odpověděl jsem: „Přirozeně,“

Pokračovala: „To chtějí být křesťankami?“

Řekl jsem: „Miláčku, my jsme výjimka.“

Ptala se: „Proč to naši lidé dělají?“

Odpověděl jsem: „Podívej, miláčku, my patříme k jinému lidu.“

Mínila: „Jakže? Oni jsou přece také Američané.“

Já jsem řekl: „Ale my ne.“

Ptala se: „My ne?“ Odpověděl jsem: „Ne.“ Potom jsem jí to vysvětlil: „Přijdu-li do Německa, potkávám se tam s německým duchem. Přijdu-li do Finska, tak s finským.“ Vy Finové, víte, že v saunách jsou tam ženy a muži pohromadě. To je finský duch. Jsou to opravdu milí lidé. Ale kamkoli přijdeme, setkáváme se s národnostním duchem.

Jděte jednou do nějakého sboru a pozorujte chvíli kazatele. Jestliže je hodně divoký a nadělá hodně hluku, potom i shromáždění bude takové. Přijímají ducha jeden od druhého, místo aby přijali Ducha svatého. To je důvod, proč je tak mnoho převrácených biblických učení. Místo, aby se vrátili k původnímu stavebnímu plánu, přijali ducha denominace. Slovo je jim ale zrovna tak cizí, jak to bylo ve dnech Ježíše, když On představoval pravé, pravdivé evangelium. Říkali: „ON má ďábla, je to belzebub.“ Tady to je!

Má žena se ptala: „Jestliže nejsme Američané, co potom jsme?“ Odpověděl jsem: „Naše království přichází svrchu.“ Jsme svobodní, znovuzrození. Království Boží je ve vás. Chovejte se jako občané shora, neboť jste vyslaní odtamtud. Vysvětlil jsem jí: „Podle těla jsme zdejšími obyvateli, protože tu žijeme. Ale v duchu jsme poutníci a cizinci.“ Pro svět jsme cizinci dokonce ve vlastním národě, neboť jsme přijali pozvání, když On klepal na naše dveře, a jsme učiněni částí z Něho – z Jeho Slova. Slovo nás napravuje, že žijeme a jednáme, jak se sluší na křesťany.

Slyšel jsem malý příběh z Jihu. Tam byl trh s otroky. Bylo to za času rasového rozdělení. Na Jihu si tenkrát drželi otroky. Kupovali je, jako se dnes kupuje ojeté auto.

Já jsem absolutně pro rozdělení. Jsem pro oddělování. Je jedno, jak velice proti tomu argumentují, nemůžete být křesťany a být zároveň pro integraci. Bůh dokonce oddělil Svůj národ. ON oddělil Svůj lid. „Vyjděte z jejich středu.“ ON je pro oddělení. „Nedotýkejte se ničeho nečistého.“ ON vytáhl Izrael, židovský lid, ze všech ostatních národů světa. ON je pro oddělení.

Ale nevěřím, že by měl někdo být otrokem. Bůh stvořil lidi; lidé udělali otroky. Já nevěřím, že by nějaká rasa nebo barva pleti měla panovat nad druhou.

Ale existuje oddělení. Nevěsta Ježíše Krista je oddělena od všech ostatních sborů. To přesně souhlasí. Existuje přirozená a duchovní církev – pozemská a církev Slova. Tak to bylo vždycky. Ježíš přišel k těm Svým, ale ti Ho nepřijali. Ale všem, kteří Jej přijali, propůjčil právo stát se dětmi Božími.

Tam tedy byli kupci, handlíři, kteří projížděli zemí, aby nakoupili otroky. Jeden handlíř si přišel prohlédnout velkou plantáž. Ti otroci byli bití a špatně se s nimi zacházelo, jak víte. Byli daleko od domova a již nikdy se tam neměli vrátit. Burové, Holanďané, přišli a odvezli je odtamtud, přivezli je sem a prodali. Již nikdy neměli spatřit svého otce, matku, nebo své děti. Dávali je do párů mezi sebou. Vzali silného muže a dali mu silnou ženu, která jeho ženou nebyla, aby z nich měli silné otroky. Bůh je jednoho dne za to povede k odpovědnosti. Ano. To nebylo správné.

Když Abraham Lincoln jednou v New Orleansu vystoupil z lodi a smekl svůj cylindr, spatřil tam tři nebo čtyři malé černochoy bez bot. Jedna kráva si tam lehla a olizovala jíní na zemi. Oni sehnali krávy do houfu a nyní tam stáli. Nohy měli rozpraskané a zkrvavené. Zpívali: „Ty máš boty, já mám boty, všechny děti Boží mají boty.“

Když on vystoupil z lodi a šel k ohradě s dobytkem, viděl, jak jednoho silného černochoa honili kolem, aby vyzkoušeli jeho srdce. Honili ho bičem po ulici sem a tam, aby zjistili, zda má srdce v pořádku. Jeho malá žena tam stála a rukama objímala dvě nebo tři děti. Měl být prodán a dán do páru s jednou velkou ženou. Abraham Lincoln si dal klobouk pod paži, začal pěst a řekl: „To je zvrácenost. Jednoho dne tohle odstraním, i kdyby mě to mělo stát život.“ V chicagském muzeu je uložen oblek s krví, kterou byli černoši osvobozeni. Říkám, že hřích a tyto věci jsou převrácené. Bůh pomoz mně a všem kazatelům evangelia, je porazit. Jsme do svobody narozené děti Boží. Nemáme nic společného s vyznáními víry a kultury, které nás vedou do světové rady. Jsme ke svobodě narození lidé v Duchu svatém. Máme právo. Vyšli jsme ven z těchto věcí, abychom byli letniční. Tak to je. Nyní jsme svobodní. Již se nemusíme nechávat spoutat těmito věcmi.

Když tento handlíř na velké plantáži pozoroval asi sto otroků, viděl jednoho, který vykonával svou práci vzpřímen a s hlavou vzhůru, aniž by ho museli bít. Řekl: „Poslouchej, toho bych chtěl koupit.“

Majitel odpověděl: „Ó ne! Ten není na prodej.“

Ptal se: „To není otrok?“

„Ale ano.“

„Proč je tedy tak jiný? Dáváš mu jíst něco jiného?“

„Ne, všichni jedí společně v kuchyni.“

„Má dozor nad druhými?“

„Ne, je to prostý otrok.“

„Proč je tedy tak jiný?“

„Víš, na to jsem se sám ptal. Ale podívej, ve své vlasti, v Africe, je otec tohoto chlapce králem kmene. A přesto, že je tady cizincem, chová se jako královský syn.“

Myslel jsem si: Ó, jaký příklad pro věřící mladé dámy a muže! Ženy, přestaňte nosit toto oblečení! Muži přestaňte vyprávět špinavé vtipy a tomu podobné! My jsme synové a dcery Krále. Oblékejte se jako královna, jako dáma. Chovejte se jako gentleman; nenechávejte si růst tak dlouhé vlasy. Bible říká: „Neučí vás snad vaše přirozenost, že je to potupou, má-li muž dlouhé vlasy?“, zatímco pro ženu je ostudné, když se modlí s krátkými vlasy. Jak je to s tímto slovem: „Je to ohavnost, jestliže žena obléká mužské

oblečení.“? Ten veliký, neměnný Bůh se nemění. Ale dnes se všechno bere tak lehkomyšlně, jako venku v celé zemi. Je to ostuda! Chceme se chovat jako synové a dcery Boží a také tak žít. Jsme královské děti. Ano, to jsme. Všude je takový zmatek, špína a odpadky, a ačkoli se ti lidé nazývají „křesťany“, nejednají tak.

Myslete na to, jednoho dne jste slyšeli klepání a otevřeli jste Mu. Tehdy odstoupila pýcha a všechno ostatní. Amen. Nezajímá mne, za co mne považují. Možná jsem trochu staromódní, ale to byl můj Spasitel také.

Souhlasí to? Vy jste slyšeli tu píseň. Buďte staromódní. Nezkoušejte napodobovat někoho jiného. ON je váš příklad. Pokuste se být jako On. Duch ve vás vám s tím pomůže. Utvářejte svůj život, jako byl Jeho.

Ano, existují vevnitř dveře. Chci jmenovat ještě jedny. Já moc odbočuji. Hned napravo od těchto dveří jsou ještě jedny. Jsou to dveře k vašemu osobnímu životu. Ó, vy byste nechtěli, aby se vám do toho pletl. „Co je ti do toho, jestli jdu na koktejl party? Který sbor by mi chtěl předepisovat, co mám dělat?“ Tak to je. „Desátek z mého platu? Kdo mi má co říkat, co mám dělat? To je moje osobní záležitost. Já si ty peníze vydělávám! Já si řídím vlastní život. Nosím šortky, kdy chci. Jako Američan mám na to právo.“ To souhlasí. Přirozeně.

Ale buďte beránkem a ne kozou, neboť On se zajímá jen o beránky. Jednoho dne budou od sebe odděleni.

Ovce má vlnu. Nic jiného nemá. Vlnu nemůže vyrábět. Ovoce Ducha nemáme vyrábět, ale nést. Jestliže je to ovce, pak má vlnu. Ona ji nemusí vyrábět. Všechno na ní je ovce, proto má na sobě vlnu. Všecko je na ní tak stvořeno, že vlna na ní jednoduše roste.

Jste-li křesťanem, souhlasíte se Slovem. Vůbec nezáleží na tom, co někdo říká jinak. Vy se nemusíte namáhat něco plodit, nebo něco vydat. Jestliže jste křesťan, automaticky nesete ovoce Ducha. Tak to prostě je.

Ale lidé dnes si nechtějí nechat mluvit do soukromí.

Jediné, co musíte udělat, otevřít dveře a říci: „Pojď dovnitř, Pane Ježíši.“ Dejte pozor, co se potom stane. Jestliže v této Knize čtete, že máte dělat něco určitého, pak to udělejte. Proč? Protože jste ovce.

Chcete-li Ho ale nechat stát u dveří, pak říkáte: „Vstoupil jsem do sboru, jsem dobrý právě tak, jako ty. Přijal jsem Krista.“ Je možné, že jste to udělali, ale dovolíte Mu také být Pánem?

Pán nemůže vydat knihu s nařízenými, něco říci a později to zrušit. Tvrdíte-li, že máte Ducha svatého, a Bible od vás žádá něco určitého, a vy k tomu řeknete: „Ó, tomuhle nevěřím“, pak myslíte na to, že duch, který je ve vás, není Duch svatý. ON sám sebe zapřít nemůže. To souhlasí. ON se

sám nemůže zapřít. ON to Slovo sepsal a bdí nad ním, aby ho naplnil. Tedy to nemůže být z Ducha svatého.

Je to duch, to je pravda. Možná, je to duch nějakého sboru, nebo duch některého kazatele. Mohl by to být duch světa. To je možné. Nevím, co to je; mohl by to být denominační duch. Pak se říká: „Já jsem metodista. Jsem baptista. Jsem presbyterián. Jsem letniční. Jsem to nebo ono.“ Letniční! To bych chtěl vysvětlit: Letnice nejsou organizace, letnice jsou prožití, které obdržíte. Každý metodista, baptista, katolík atd. může prožít letnice. K letnicím nemůžeme přistoupit; neexistuje možnost se k nim přidat.

Já patřím již 55 let do rodiny Branhamů. Nikdy mě nežádali o to, abych se stal Branhamem. Jako Branham jsem se narodil.

Totéž je s křesťanem. Narodíte se jako křesťan. Tak to je.

Ó, soukromí život! „Říkám ti, můj kazatel také chodí tancovat. Tancujeme twist. To se tam dělá. Nechoď mi sem říkat, co můžu dělat a co ne.“ Vidíte, nepouštíte Ho dovnitř.

Vpusťte Ho jen jednou dál, a zkuste potom tancovat rokenrol nebo twist. Uvidíte, jestli to pak ještě budete moci dělat. Pak to již nepůjde. Vpusťte Ho vy, ženy, jednou dál a potom zkuste vzít na sebe šortky.

Vím, že vás tu zdržuji dlouho, ale chtěl bych k tomu ještě něco říci, dovolíte-li.

Odhaduji, že největší shromáždění, které mi Pán kdy dal, bylo svého času v Bombaji, kde se sešlo asi pět set tisíc lidí. Na dostihové závodističce v Durbanu, v Africe, přišlo více než dvě stě tisíc lidí. Potom, co jsem viděl toho odpoledne, jak náš milosrdný Pán přišel dolů a učinil tak nádherné věci, jsem řekl: „Misionáři vás učili Slovo. Ale to Slovo je živé. Co On řekl, musí přijít k životu.“ Bylo tam uzdraveno najednou asi dvacet pět tisíc lidí, odváželi odtamtud jeden náklad za druhým, každý plný pojízdných vozíků a pod., a to po jedné, jediné prosté modlitbě! Byli to lidé, kteří nevěděli, kdo jsou, a odkud přicházejí, ale jejich jediná žádost byla, vidět Ducha svatého v činnosti.

Když jsem se ptal: „Kolik vás by chtělo přijmout Krista?“, povstalo třicet tisíc domorodců, kteří ještě s sebou nesli své modly.

Dr. Bosworth a Dr. Baxter a ostatní se rozplakali. Bratr Bosworth přiběhl a řekl: „Bratře Branhame, tento den je tou korunou.“

Dr. Baxter řekl: „Bratře Branhame, ptám se, jestli neměli na mysli tělesné uzdravení.“

Jeden hoch chodil po rukou a nohou. Duch svatý mu řekl, odkud přicházel a co se stalo. Bylo řečeno: „Budeš mluvit. Myslíš na svého bratra, který je odtud vzdálen půl míle. On jel na žluté koze a poranil si nohu.

“ Pak jsem řekl: „Ale TAK MLUVÍ PÁN: On je uzdraven. Již přišel ten hoch a nesl berle v ruce. Milice potřebovala asi dvacet minut k tomu, aby to množství lidí uklidnila.

Tento hoch, který chodil po čtyřech, byl nahý a nemohl se zvednout. Bylo to strašné! Přišel, aby předvedl turistům domorodý tanec. Uchopil jsem ten řetěz, zatřepal jím a řekl: „Jestliže bych mohl tomuto ubožákovi pomoci, a neudělal bych to, nebyl bych hoden tady stát. Ale já mu pomoci nemohu. Mám však dar, který mohu užít, kdykoli mi Pán něco řekne.“

Když mi to Pán ukázal, řekl jsem mu, kdo on je, a mimo to: „Tvůj otec a matka sedí támhle. Jsou příslušníky kmene Zulu. Jsou neobvykle štíhlí.“ Příslušníci kmene Zulu obvykle váží v průměru 150 kg. Proto jsem řekl: „Jsou neobvykle štíhlí. Tento chlapec se narodil v křesťanském domově. V chýši se slaměnou střechou visí na pravé straně od dveří Kristův obraz.“ To přesně souhlasilo. Jeho matka a otec povstali. Vyslovil jsem jeho jméno. Jmenoval se tak a všechno ostatní také souhlasilo. Nemohli to pochopit. Díval jsem se a viděl jsem ho ve vidění úplně napřímeného. Za celý svůj život se ještě nepostavil. Narodil se tak. Řekl jsem: „Pán Ježíš tě uzdravuje.“

Byl postižený také duševně a křičel jen: „Uh, ba, ba.“

Vzal jsem ten řetěz a zatřepal jsem s ním takto. Řekl jsem: „Ježíš Kristus tě uzdravuje, můj hochu. Postav se zpřímá.“ Okamžitě se postavil. Slzy mu kanuly přes černé břicho, když sestupoval dolů. Viděl jsem, jak třicet tisíc domorodců posvětilo svá srdce Ježíši Kristu.

Když jsem vystoupil z Kiwanis klubu a z baptistického sboru, abych mohl mít obecenství se všemi lidmi, tehdy mi bylo řečeno, že ze mne bude svatá koloběžka.

Když jsem potom se skupinou mých baptistických bratří seděl pohromadě, řekl jsem: „Vy jste tam posílali misionáře 150 let. A jak jsem ty lidi našel? Stále ještě s sebou tahali modly! Ale skrze sílu vzkříšení Ježíše Krista jich třicet tisíc najednou Krista přijalo.“

Vám ženám bych chtěl vyprávět, co se stalo s těmi ženami tam. Řekl jsem: „Přímo tam, kde stojíte, vás Duch svatý naplní.“ Pozvedly své ruce, když přijaly Ježíše Krista jako svého Spasitele. Byly skoro nahé, měly jen kousek látky kolem boků. Ale potom, co přijaly Krista, si zakryly hrud pažemi, když odcházely, protože tam byli muži.

Jak je možné v zemi, která se nazývá křesťanská, rok od roku se více obnažovat, sestry, i když se tvrdí, že jsou věřící. Tito lidé ještě nikdy předtím jméno Krista neslyšeli, ale přijali Ho okamžitě do srdce. Nemohli jsme jim vytýkat, že jsou nahé, neboť to jinak neznaly. Když ale odcházely, tak se zakrývaly. Za den či dva již chodily oblečené.

Někde je něco převráceného. Celá teologie je převrácená. Potom, co se při tom posedlém, jež nazývali „Legie“, demonstrovala síla vzkříšení, našli ho oblečeného a při rozumu. Začínám si myslet, že na těch lidech je duch, který je vhání do tohoto amerického, francouzského a všelijakého způsobu zesvětštění a pospolitosti. Ale jestliže jednou přijdou k Mistrovi a slyší klepání na dveře, pak se obléknou a budou se chovat jako muži a ženy, jako znovuzrození křesťané.

Za dvacet minut již bude dvanáct. Poskytněte mi ještě pár minut. Něco vynechám. Je to jen několik biblických míst. Chtěl bych otevřít ještě jedny dveře. Vydržíte to?

Další dveře jsou dveře k víře. Probrali jsme dveře k pýše, k soukromému životu a nyní otevřeme dveře k víře. Je jich ještě celá řada, ale nyní přejdeme na víru.

Před časem jsem navštívil v nemocnici jednu ženu, která měla být operována. Nechala mne zavolat: „Bratře Branham, odpadla jsem. Mohl by ses za mne modlit?“

Odpověděl jsem: „Ovšem, rád.“ Ptal jsem se: „Opadla jsi od víry?“

„Ano.“

Řekl jsem: „Chvíli ještě počkáme. Chtěl bych ti nejprve něco přečíst z Písma.“

Na posteli vedle ležela žena, která na mě hleděla velice divně. Její syn, asi dvacetiletý, pravý „Ricky“ tam stál a díval se na mě právě tak. Řekl jsem: „Ano“, a přečetl jsem biblické místo: „Jestliže jsou vaše hříchy červené jako šarlat, budou bílé jako sníh; a jsou-li červené jako purpur, budou bílé jako vlna.“ To jsem jí přečetl a řekl: „I když jsi zbloudila a vzdálila se od Boha, přesto se Bůh neodvrátil od tebe, jinak bys mě nevolala.“ Rozplakala se. Řekl jsem: „Pomodleme se.“

Dáma na vedlejší posteli řekla: „Moment! Vy tady, počkejte moment!“

Ptal jsem se: „Prosím?“

Tedy řekla: „Zatáhni závěs!“

Ptal jsem se jí: „Nejste křesťanka?“

Odpověděla: „Jsme metodisté.“

Opětoval jsem: „Co to s tím má společného? To nic neznamená, je to, jako byste řekla v prasečím chlívku, že jste hříbě. To vůbec nic neznamená.“

Ale vidíte, k čemu to vedlo: k vlastní spravedlnosti. Ona řekla: „To je proti naší víře. V našem sboru nechceme Boží uzdravení a takové krámy.“ Vidíte, co mám na mysli? Oni Ho skrze tyto dveře nepouštějí. „To je proti naší víře.“

Je jen jedna víra. „Jeden Pán, jedna víra, jeden křest.“ O tuto víru se jedná.

*Má víra pohlíží, Beránku na kříži, do Tvých těch ran.
Krev, jež se prýští z nich, kéž můj též smaže hřích.
Bych s Tebou v nebesích měl věčný stan.*

Hřích! Hřích! Existuje jen jeden hřích, to je nevíra! Jestliže někdo pije, to z něho nedělá hříšníka. Pít není hřích. Cizoložstvo samo není hřích, lhaní, krást není hřích. Jsou to projevy nevíry. Kdybyste byli věřící, nedělali byste to.

Existují jen dvě možnosti: Buďte jste nevěřící nebo věřící. Buď jedno nebo druhé. Všechny tyto věci a náboženská ustanovení děláte, když jste nevěřící. Jestliže jste věřící, pak věříte Slovu, neboť Kristus je Slovo. Ale jestliže věříte nějakým dogmatům nebo tradicím, které k Bibli přidávají denominace, pak jste přesto nevěřící. Právě věřící se pevně drží Slova. Bůh působí na základě Slova, když je naplňuje, a sice v této generaci, ve které žijeme.

Říkáte: „Bratře Branhame, Pán ...“ To souhlasí, že tehdy mnozí, mnozí neobřezaní filistiňští vyšli s sebou. Když Mojžíš prošel Rudým mořem, chtělo ho následovat mnoho Egyptanů. Právě tak, jako jednou povstali Jannes a Jambres proti Mojžíšovi, říká Bible, tak to bude také v posledních dnech.

Pojďme nyní trochu dále. Ježíš řekl tomuto období církve: „Protože říkáš: Bohatý jsem a nic nepotřebuji ...“ Hleďte, jak je to dnes. Kostely a sbory ještě nikdy nebyly tak bohaté. Letniční, vy víte, že byste na tom byli mnohem lépe, kdybyste ještě stáli na rohu ulice s bubínkem, jako vaši otcové a matky. Ale vy máte krásnější budovy než ostatní a rozrůstáte se nejrychleji ze všech na světě. Ale kde je Duch Boží, který byl mezi vámi? To nejdůležitější jste pominuli. „Protože říkáš: bohatý jsem ...“

Myslete na tohle: To je adresováno letničním, neboť letniční období je poslední období církve. Z tohoto probuzení, které máme, nevznikla další organizace a také nevznikne. Tohle je konec. Pšenice nyní dozrává. Nejprve se objevily lístečky, potom stéblo, později klas a nyní zase zrno. Dále to již nepokračuje. Začalo hnutí pozdního deště, ale to se rozpadlo. Tak to bude i s ostatními. Nyní přichází pšenice, zrno.

„Protože říkáš: Jsem bohatý, ano, zbohatl jsem a nic nepotřebuji, ale nevíš, že zrovna ty jsi bídný, mizerný, chudý, slepý, nahý, tak ti radím ...“

„JÁ stojím před dveřmi a klepu. Laodiceo, klepu na tvé dveře. A radím ti, abys přišel ke Mně a koupil ode Mne zlato, které je zkušeno v ohni, a bílé roucho, aby se neukazovala hanba tvé nahoty.“

Odložte ostatní věci a oblect se, jak byste měli: do Kristovi spravedlnosti, do Slova. Nikoli do mé spravedlnosti, ale Jeho.

„JÁ ti radím, abys přišel a koupil ode Mne oční mast, abys viděl.“
“ Oční mast!

Pocházím přece z Kentucky. Narodil jsem se tam v horách. My děti, jsme spávaly na půdě. Každý večer jsme nahoru vylézaly po starém žebříku a ukládaly se ke spánku. Když sněžilo, musela být na nás položena stanová celta. Skrze staré šindele jsme viděly na hvězdy.

Kdo ví, co je šindel? Bratři, proč jsem si nenatáhl své kamaše? Vždyť tu jsem úplně doma. Ty staré šindele!

Kolik vás ví, co je slavník? Co všechno vy neznáte! Myslel jsem, že bych se musel tvářit strašně nábožensky. Ale nyní se cítím skutečně jako doma. To je dobré. Ještě před několika lety jsem nic jiného neznal.

Kdo si ještě pamatuje starou petrolejku s cylindrem? Říkali jsme jí měsíc se sovou na straně. Kdo měl nejmenší ruku v domě, musel čistit cylindr. Já si na to brávil stříkačku, a také jsem se vždycky postříkal. Proto jsem cylindr lampy otočil, aby to nestříkalo.

Můj dědeček kladl pasti. Babička pocházela z rezervace. Byla Indiánka a žila v rezervaci Cherokeeů v Kentucky a Tennessee, nežli se provdala. Vždyť víte, kde je údolí Cherokeeů. On byl lovec a kladl pasti. Z toho žil.

Když jsme my, děti, spaly tam nahoře, byla někdy pěkná zima. Vítr profukoval a z chladu se nám přes noc zanítily oči. Moje matka říkala, že zhnisaly. Nevím, co to je, vznikne to, když na oči působí velký chlad. Potom říkala: „Máte v očích hnis.“ Když tam profukoval vítr, velice to protahovalo, že nám oči natekly.

Poté, co matka upekla suchary a postavila na stůl sirup, přišla k žebříku a volala: „Billy!“

Odpověděl jsem: „Ano, mami.“

„Pojďte s Edwardem dolů.“

„Mami, já nevidím.“ Volal jsem svého bratra. Přezdívali jsme mu „Humpy“. Řekl jsem: „On také nevidí. Máme zhnisané oči.“

Potom řekla: „Dobře. Hned to bude.“

Dědeček chytil také mývaly. Kdo víte, jak vypadá mýval? Když nějakého chytil, vyškvařil sádlo a uchovával to v plecháčku. Toto sádlo z mývalů bylo lékem na všechno a pro všechny. Smíchal se to s terpentýnem nebo petrolejem a užívali jsme to, když jsme byli silně nachlazení. Kloktalo se tím při zapáleném krku. To sádlo se rozehrálo. Potom přišla a pomazala

nám tím očmi, a zase jsme je potom mohli otevřít. Po sádle z mývalů se to uvolnilo.

Bratře, sestro, ve sboru jsme měli studenou vlnu. Silný náboženský průvan, všichni se nachladili. Nyní jsou oči mnohých lidí úplně slepené. Ale velická světová rada nabírá stále více na síle a každého bude nutit dovnitř. Oni se vzdalují od Slova, dokonce naše vlastní skupiny. Jsem zavázán jedné zvěsti, ne, abych byl jiný, ale z lásky. Láska napravuje. Vraťte se! Jděte od toho! Vy, sloužící bratři, držte se od toho dál, je jedno, co dělají vaše skupiny! Nechoďte do toho! Je to znamení šelmy! Vzdalte se od toho! Ježíš klepe na toto období Laodie. Vidíte, dali Ho ven. ON se pokouší najít jednotlivce, ne organizace nebo celé skupiny. ON se snaží najít zde jednoho a tamhle jednoho. „Všechny, které miluji, trestám.“

Tento bratr měl vidění a vyprávěl mi je. Řekl: „Stejně světlo, které jste obdrželi, může být příčinou vaší smrti.“

„Všechny, které miluji, trestám. Buď tedy horlivý a čiň pokání! Hle, stojím před dveřmi a klepu.“ Tady sádlo z mývala nepomůže, ale:

*Jest pramen krví naplněn, jenž prýští z Krista žil;
a když v něm hříšník ponořen, jest zbaven hříchů sil.
Když lotr kál se, zaplesal, že spatřil pramen ten,
jím mohu byt bych poklesal, od jha být svoboden.*

ON mé oči otevřel Svou oční mastí. Jeho Duch sestoupil a prohrál Bibli, Jeho oční mast. Neviděl jsem. Byl jsem jen kazatelem lokálního baptistického sboru. Ale jednoho dne On seslal Svého Ducha. ON nerozehřívá masti z tuku mývala, ale seslal oheň Ducha svatého. Touto oční mastí potřel mé oči, že jsem poznal Bibli. Spatřil jsem, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky; že každé lidské slovo je lež, Jeho ale je pravda. „Hleď, stojím před dveřmi a tluku.“

Chtěl bych vám vyprávět ještě jeden příběh. Máme ještě čas? Dobře, budu pokračovat.

Na Jihu žil starý černochoch. Znal jsem jeho kazatele, milý člověk. Přezdívali jsme mu „Gabe“. Jmenoval se Gabriel, ale zkracovali jsme to na „Gabe“. Jeho kazatel a já jsme často chodili společně na hon. Byl to barevný bratr. Často jsme spolu lovili. Starý Gabe miloval lov, jako nikdo druhý, koho znám. Ale byl špatný střelec. Jednou šel na hon se svým kazatelem.

Starého Gabe jsme nikdy nedokázali přimět, aby přišel do sboru. Prostě nechtěl. Na bohoslužby nechodil. Říkal: „Nepůjdu tam, kde jsou pokrytci.“

Mínil jsem: „Ale Gabe, pokud tam nepůjdeš, budou oni v převaze. Můžeš se za ně schovat.“ Opakoval jsem: „Můžeš se za nimi schovat. Jsi na tom hůř než oni. Oni tam jdou a alespoň takovou námahu si dají.“

Odpověděl: „Velice si tě vážím, pane Billy. Ale já vím, že tam chodí starý Jones. Je úplně k ničemu. Hraje kostky.“

Já jsem řekl: „Nech to být, Gabe. To tak může být, ale pomysli, za to se bude zodpovídat Jones, ne ty. Podívej se“, řekl jsem, „máš tak dobrého kazatele.“

„Ó, pastor Jones je jeden z nejlepších mužů v zemi.“ Řekl jsem: „Vezmi si za příklad jeho, když již nic jiného nemáš. Vezmi si příklad z něho.“

Jednoho dne vzal bratr Jones starého Gabe na hon. A vyprávěl: „Toho dne jsme zastřelili více zajíců a ptáků, než jsme byli schopni najednou odnést.“ Řekl mu: „Zastav se večer.“ Gabe přišel a všechno se rozdělilo. Jeho žena byla pravá, věrná křesťanka, Duchem naplněná žena. Věděla, kde bylo její místo, a plnila věrně svou povinnost. Když Gabe přišel, rozhlédl se. Pastor Jones mi vyprávěl: „Gabe se ohlížel přes ramena. Právě zapadalo slunce. Bylo již velice nízko a ochlazovalo se. Obcházel kolem a po nějaké chvíli přišel. Hlaveň jeho pušky byla úplně ověšena ptáky a králíky. Poklepal kazateli na rameno a řekl: „Pastore!“

Ten se otočil a řekl: „Ano, Gabe, co je?“

Tedy viděl, jak přes jeho černé tváře a vousy, které již byly šedivé, stékají veliké slzy. On řekl: „Kazateli, skoro půl hodiny jsem chodil po břehu. Pozoroval jsem západ slunce. Víš, vlasy a vousy mi šednou. I pro mne slunce pomalu zapadá, kazateli.“

Odpověděl: „Tak to je, Gabe.“ Potom zůstal stát, otočil se k němu a ptal se: „Co se s tebou děje?“

On pokračoval: „I mé slunce zapadá. Víš co? Když jsem šel tam okolo, přišlo mi na mysl, že mě Pán musí přece milovat.“

„Ale přirozeně, že tě miluje, Gabe.“

On řekl: „Víš, že jsem špatný střelec a nikdy nic netrefím. Ale my to maso doma tak potřebujeme. Podívej se jen, kolik mi On dal divočiny. Všechny tyto ptáky a králíky! To nám vystačí na celý příští týden.“ A zase řekl: „ON mě musí přece milovat, neboť víš, že jinak nic netrefím. Nic bych nezastřelil, ale podívej, co mi dal. ON mě musí milovat, jinak by mi to nedal.“

On odpověděl: „To souhlasí.“

On řekl dále: „Cítil jsem na mých dveřích zvláštní ťukání, když jsem tam stál. ON mi řekl, že se mám obrátit a řekl: ‚Gabe, i tvé slunce zapadá.‘ Kazateli, víš, co jsem udělal? Dal jsem Mu slib.“

Odpověděl: „Chtěl bych se tě na něco zeptat, Gabe. Které z mých kázání to v tobě způsobilo? Nebo to byla píseň, kterou zpíval chór?“

Odpověděl: „Zpěv ve sboru se mi opravdu velice líbí. Těšil jsem se také z každé zvěsti, kterou jsi kázal, neboť pocházejí z té staré dobré Knihy. Víím, že je to pravda. Ale to nebylo to. ON klepal. A já jsem se ohlédl a poznal, jak On je ke mně dobrý a co mi dal. V neděli ráno přijdu a postavím se přímo před tebe. Podám ti pravou ruku, neboť jsem své srdce tam dole u úpatí kopce Pánu zasvětil.“ Slíbil: „Nechám se pokřtít a posadím se vedle své ženy. Zůstanu tam, dokud mne Pán nezavolá vzhůru.“ Jen jednou se ohlédl a poznal jak dobrý k němu byl Bůh.

Jsem misionář. Kdybyste jen jednou viděli na vlastní oči, jak v Indii ti lidé v Indii hladoví! Matky hladoví na ulici, a jejich děti z hladu již ani nemohou plakat. Pomyslíme-li, co zde máme! Podívejme se na auta, kterými jste přijeli. Podívejte se na oblečení, které nosíte. Podívejte se, jak jste bohatí. Příteli, neslyšíš to tiché ťukání?

Modleme se. Skloníme své hlavy a svá srdce, zatímco minuty ubíhají a blíží se dvanáctá. Bratře, sestro, věda nám říká, že schází méně jak tři minuty do půlnoci. Ohlédněte se přece a přemýšlejte o tom! Vaše děti sedí vedle vás. Kolik těch malých ochrnutých existuje!

Pohleďte na své milé ženy, bratři, a přemýšlejte o tom, kolik mužů má milióny dolarů a milují z celého srdce ženu, která propadla alkoholu. Dal by milión za to, kdyby ho žena milovala tak, jako vás miluje vaše žena. A vy, ženy, jak se vede mnohým jiným?

Kolik matek je zde se svými malými dětmi a kolik otců? Kolik jich hledí na své děti v postýlce, které tam leží zmrzačené! Vidíte, jak milé děti máte vy!

Ó Bože! Je tak mnohé! Jestliže na to správně hledíme! ON byl k nám, Američanům, tak dobrý. Necítíte, že dnes ráno potřebujete trochu masti? Otevři mi oči trochu více, Pane, otevři mi oči. Naše sestra nám to hezky zpívala: „Jeho oko vidí vrabečka, malého vrabečka, a víím, že On bdí také nade mnou.“

ON se nyní dívá na tebe. Můžeš slyšet tiché ťukání a slova: „Dnes ráno přijdu k tobě.“? Je to největší čest, které se někomu může dostat, cítíme-li to ťukání ve svém srdci.

Chcete svou ruku zvednout a říci: „Proto Pane, povedu ode dneška s Tvou pomocí a milostí svůj život tak blízko Tebe, jak jen budu moci. Jen o

to Tě prosím.“? Bůh vám požehnej. Bůh vám požehnej. „S Tvou pomocí a milostí na to již ode dneška nezapomenu.“

„Aj, stojím před dveřmi a tluku.“

Myslete na to, kde On ťukal? Na stodolu? V baru? Ne. Kde klepe? U církve? „Jestliže někdo slyší Můj hlas a otevře Mi, přijdu k němu a budu s ním večeřet a on se Mnou.“

Věrný Bože, nechť Duch svatý tato kusá, nesouvislá slova, která zde byla dnes ráno vyřčena, udělá srdcím lidí srozumitelná. Pane, z té stovky lidí zde mnozí, dvacet až třicet lidí, pozvedli své ruce. Nemohu vědět, co potřebují, Pane. Ale vím, že poledne je blízko, jako i příchod Pána. Ještě než roztaje sníh, bychom mohli být odvoláni. Tento okamžik možná rozhodne o celé budoucnosti, jestli zůstanou zde nebo budou vzati vzhůru.

Drahý Bože, pokorně přijímáme Ježíše a všechna Jeho slova. Naplň nás, Pane, naplň nás Tvým Duchem svatým, aby naše životy automaticky nesly ovoce. Dej to, Pane.

Odpusť naše mnohé chyby. Máme jich tak mnoho, Pane. Nemáme, co bychom Ti přinesli, Pane. Všechno, co máme, jsi nám dal Ty. Jako řekl Gabe v tom příběhu, který jsem vyprávěl: TY nás skutečně miluješ, Pane, jinak bys to neudělal. Tito lidé zde sedí od časného rána, asi od osmé hodiny. To jsou čtyři hodiny. Oni Tě milují, Pane. Oni Tě milují. Otče, pošli přece, prosím, mast Ducha Božího na naše oči.

Nechť ti, kteří bydlí zde ve městě, si pospíší k probuzeneckému shromáždění. Nechť nastane mohutné vylití. Daruj to, Pane. Nechť zde, ve městě prolomí starobylé probuzení. Dej to. Požehnej každého, kdo pro Tebe nějakým způsobem něco dělá, požehnej každého Svého služebníka na celém světě. Buď s nimi a pomoz jim, Pane.

Otevři naše oči, abychom viděli a byli více a více proměňováni do obrazu Ježíše Krista. Daruj to, Pane. Odpusť nám naše hříchy.

Předávám Ti nyní všechny, kteří zvedli své ruce, Otče. Přijmi je. Cituji Tvé vlastní slovo, Pane: „Nebe a země pominou, Má slova ale nikdy nepominou.“ Pane, ta slova mohla být kusá a prostá, ale někdo jim rozuměl. Semeno je rozeseto. „Kdo Mé slovo slyší a věří v toho, který Mne poslal, (protože to On učinil), má (přítomnost) věčný život a nepříjde na soud, nýbrž přešel ze smrti do života.“ Oni své ruce pozvedli, Pane. Oni zákon zemské přitažlivosti, která táhne ruce dolů, porušili. Dokázali tím, že je v nich duch, který mohl slyšet tlukot na jejich dveře. Vztyčili svou pravici k nebi. Otevři nyní ty dveře. Otevři je a vejdi dovnitř. My jsme Tvoji. Přijmi nás ve jménu Ježíše Krista. Amen.

*Miluji Jej, miluji Jej, drahého Božtého Beránka,
který mne miloval a za mne zemřel na kříži.*

Milujete Ho? Snad bychom měli na chvíli zavřít oči a s pozdviženými rukama zpívat.

Miluji Jež, miluji Jež ...

My dnes ráno reagujeme na Tvé klepání. Mám zdvižené ruce, všichni je tak máme, Pane. Přijď nyní dovnitř, Pane Ježíši, přijď do našich srdcí a večer s námi. My chceme večerět s Tebou.

Milujete Ho? Ó shledávám, že On je nádherný; vy také? Necítíte, jak vás Jeho přítomnost očisťuje? To mě přivádí blíže k Němu. Cítím se skutečně dobře.

Bratr Branham zpívá.

Chtěl bych, abyste si podali ruce, zatímco budeme zpívat další sloku tohoto nádherného starého refrénu. Zůstaňte klidně sedět. Jen řekněte: „Bůh ti požehnej, bratře. Bůh ti požehnej, sestro. Jsem tak rád, že tu s tebou jsem.“ Co máme nyní udělat. Bůh ti požehnej, bratře Williamsi. Jsem tak rád, že tu jsem.

Je si pomyslete: Metodisté si podávají ruce s letničnickými a baptisté s presbyteriány.

Nyní zpíváme odevzdaně a z hloubky našich srdcí. Víte, cítím se dobře, když po takové očisťující, napravující zvěsti jsme v Duchu a zpíváme v líbeznosti Ducha svatého.

„Jak je to krásné a milé, když jsou bratři jednomyslně pospolu.“ To říká Bible. Je to jako vzácný olej, kapající do vousů, do vousů Árona, kapající na lem jeho roucha. Jste zde milí lidé. Nadějí se, že budu moci ještě jednou přijít, abych vás navštívil, než mě Ježíš odvolá nebo započne Tisícileté království. Jestliže ne, pak vás uvidím na druhé straně, na druhém břehu. Tam vás potkám. Amen. Upevněte tu dohodu.

Bratr Branham zpívá.

Otevřte každé dveře. Tlačte jen na ten malý knoflík, a uvidíte, jak se otevrou jedny po druhých. Řekněte: „Přijď dovnitř, Pane Ježíši, buď mým Pánem, mé všechno. Pomoz, abych Tě od tohoto dne nenechal již nikdy stát u dveří, ale byl cele Tvým.“

Vám, kteří jste zvedli své ruce a chtěli byste být Pánu blíže, vás prosím, abyste přišli dnes večer na probuzenecké shromáždění. Jsem si jist, že kazatel vás tam zavede ke stádu. On má dva denáry, aby o vás bylo postaráno, a také olej a víno, aby to lil na rány. To dílo může dokončit.

Bůh vám nyní požehnej, předávám shromáždění bratrovi Williamsovi.